

sf. 8-9

Reformizmin Boykotla İmtihani

Boykotun iktidarın ekmeğine yağ süreceği iddiası CHP'nin HDP'ye ve devrimci güçlere karşı geliştirdiği söylemin aynısıdır. Tam tersine bütün anti-demokratik uygulamalara, zor ve hileye rağmen seçimlerin ve seçim sonuçlarının kabullenilmesi iktidarın ekmeğine yağ sürmektedir. AKP bu yolla her bir adımını ve yöntemini düzen içi ve düzen dışı muhaliflerine kanıksatmakta, ardından daha kapsamlı bir biçimde bu güçleri kumpasa almaktadır. ■



özgür gelecek için
Yeni

Demokrasi

*29 Mart 2018

*Yıl:1

*Sayı:7

*Fiyat:2 TL

*www.yenidemokrasi.net

“en başından yazacağız şarkımızı hınçla!

hangi dilde kafiyeleyse;

başkaldırı

ve

KAVGA!”

GÜNDEM



sf. 3

Direnış ve Özgürlük Mücadelesi Fethedilemez

Devrimler tarihi emperyalist işgallere karşı gelişen direnişlerin elde ettiği zaferlerle doludur. Çin'de, Vietnam'da, Cezayir'de emperyalist işgaller halkın direnişle sökülüp atılmıştır.

EMEK



sf. 7

Sendikal Mücadeleye Dair Notlar

İşçi sınıfı ve sendikal mücadeleye baktığımızda örgütlenme yöntemlerine dair iki farklı yaklaşımı görürüz. Bunlardan biri ve dünden beri en yaygın olanı var olan sendikalarda ve onlar üzerinden örgütlenmedir.

KADIN



sf. 18

Köleliğimizi Kırarak, Özgür Bir Yaşama Atılalım!

Ailenin oluşumu özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla oluşmuştur. Aile bir özel mülkiyet ürünüdür. Ailenin temeli de mülkiyet ilişkileridir, bundan kaynaklı da mülkiyet ilişkisine dair ne kadar özellik varsa ailede de bunları görürüz.

POLİTİK KOŞULLAR, ORTAK DİRENİŞ HATTI VE DEVRİMCİ ÖRGÜTLENME sf. 12-13

Yeni Demokrasi'den...

YAYIN FAALİYETİ VE GÖREVLERİMİZ - I

Kolektif, devrimci ve örgütlü basın geleneğinin temsilcisi olarak yayın hayatına başlayan Yeni Demokrasi Gazetesi kendi çıkış öyküsünü ve hangi ayak izlerine basarak yürüyüşüne kaldığı yerden devam edeceğini, ilk sayısında "Yeni Demokrasi'den" sayfasında oldukça net vurgularla ifade etmişti. Yeni Demokrasi Gazetesi'nin yayınlanmasını ihtiyaç haline getiren temel gerekçeler yine aynı sayfada ülkemiz devrim mücadelesinin bizleri yerine getirmekle yükümlü kıldığı görev ve sorumluluklarla birlikte ortaya konulmuştu. İlan edilmiş bu görev ve sorumluluklar arasında ilk elden yanıt olunması gereken sağ tasfiyeciliğe ve reformizme karşı "Yeni Demokrasi" bayrağının yükseltilmesiydi.

Sağ tasfiyeci hizibin bir süreliğine kendisine siper ettiği mevzi yenden doldurulmuş, mücadele tarihimizin temsilcisi ve sesi olarak Yeni Demokrasi Gazetesi kitlelerle yeniden buluşmuştur. "Zorunlu" bir aranın ardından atılan "ilk adımlar" yayın faaliyetimizin sürekliliği içerisinde istikrarlı koşar adımlara yerini bırakmayı şart koşmaktadır. Bunun bir istek ve niyet olmanın ötesinde anlamlar taşıdığı, görev ve sorumluluklar yüklediği ise bilinmektedir.

Yayın faaliyetimizin devreden sorunlarla birlikte karşı karşıya bulunduğu güçlükler kolektif ve örgütlü bir yoğunlaşmayı, odaklanmayı gerektirmektedir. Nitelikli bir yayın ve dağıtım ağı oluşturabilmek, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına ve ortaya çıkardığı gelişmelere yanıt olacak bir düzey yakalamak ancak örgütlü bir yoğunlaşma ve odaklanma sayesinde gerçekleşebilir.

Faşist diktatörlük karşısında var olması ve geliştirilmesi zorunlu olan her örgütlenme, çalışma ve araç gibi devrimci sosyalist basının da politik önemi, kolektif örgütleyici rolü kavranmaksızın geliştirilmesi, devrim mücadelesinin işlevli ve sağlam birer mevzisi haline gelmesi beklenemez. Demokratik Halk Devrimi yürüyüşünü güçlendirecek, kitlelerin devrim mücadelesine kazanılmasını sağlayacak her örgütlenmeye, devrimci aracın önemine dair söyleyeceklerimiz sınırlı bir vurgu taşıyacaktır. Sınıf mücadelesinin bütünlüklü görevleri

ve kavranışı üzerinden bu vurgunun genişletilmesi asıl ihtiyacımız olanıdır. Sınıf mücadelesini kavrayış düzeyimizi, politik ve örgütsel niteliğimizi ilerletmek devrim mücadelesini güçlendirecek araç ve olanakları en etkili şekilde kullanmayı, ihtiyaçları bütünlüklü şekilde görerek bu yönde seferber olmayı beraberinde getirecektir.

Devrimci yayının rolü ve önemini sınıf mücadelesini kavrayış düzeyimizle birlikte tartışmak, bilincimizde ve pratiğimizde yerli yerine oturtmak gereklidir. Sınıf mücadelesiyle kurduğumuz temas ne kadar güçlü ve sürekli olursa yayın faaliyetimizin politik içeriği, kitlelere ulaştırdığı bilinç ve örgütlenme çağrısı da o kadar doyurucu ve nitelikli olmaya başlayacaktır. Bu nedenledir ki yayın faaliyetimizi güçlendirmeye yönelik yürüteceğimiz her tartışmanın temel uğrak yeri politik ve örgütsel niteliğimizi geliştirmek olmalıdır. Aksi halde kavrayışımızı ve pratiğimizi devrimcileştirmek, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt olacak duruşu açığa çıkarmak mümkün olmayacaktır. Yayın faaliyetine dair sorunlarımızı ve ihtiyaçlarımızı bu zeminde ele almak, devrimci niteliğimizi artırma hedefli yenilenmenin adımlarını yaratıcı, üretken ve ısrarlı şekilde atmak zoruridir.

Yeni Demokrasi'nin ilk sayısında yayın faaliyetimizin içerdiği sorunlara yönelik yapılan uyarılar, çözümlüne dair altı çizilen yaklaşımlar gerçekliğimize ve aynı zamanda kolektifin sesi olma özelliğini nasıl kazanacağımıza dair bir anlayış içermektedir. "Gazetemizin kolektifin sesi olma özelliğini sağlamak, her aşamasına kolektif emek vermekle mümkün olacaktır. Bu anlamda gazetemizi sahiplenme görevini sadece onun dağıtımını ve kitleye ulaştırılmasıyla sınırlı kavramamalıyız. Her okur ve dağıtımcı aynı zamanda gazetemizin yazarı, üretici ve bilgi kaynağıdır. Her okur ve dağıtımcı öneri ve değerlendirmeleriyle gazetemizin gelişimini sağlayan doğal editörlerdir. Bunlar kolektif yayının olmazsa olmazlarıdır" Bu uyarıya, gazeteyi daha ileri bir tavırla sahiplenme çağrısına hep birlikte yanıt olabiliriz. Yayın faaliyetimizin üzerine inşa olacağı kolektif emek süreci yayın politikasının etrafında kenetlenmiş herkese görev ve sorumluluklar

yüklemektedir. Mevcut gerçekliğimiz bakımından bu görevlerin yerine getirilmesinde üzerine gitmemiz, değiştirip düzeltmemiz gereken sorunlar mevcuttur. Yeneden keşfetmeyeceğimiz sorunlar bilimsel ve çözümleyici müdahalelere maruz bırakılmadıkça kendisini var etmeye, yarınlara taşınmaya devam edecektir. Kolektifin sesi olmaktan bizi alıkoyan, yayın faaliyetimizin gelişimini engelleyen her türden sorun yukarıda bahsini ettiğimiz yoğunlaşma ve odaklanmanın merceğine tutulmalıdır.

SAĞ TASFİYECİ YAYIN ÇİZGİSİNİN İZLERİNİ SİLELİM!

Yayın faaliyeti kapsamında tartıştığımız sorunlara kaynaklık edenlerin başında sınıf mücadelesiyle kurduğumuz bağın zayıflığı gelmektedir. Politik ve örgütsel görevlere iktidar bilinciyle yaklaşmaksızın sıradanlaşmanın, yabancılaşmanın önüne geçmek mümkün olmayacaktır. Devrimci politikayla, kitle çalışması ve örgütlenmeyle bağımızı güçlendirmeksizin, çelişkileri ve sorunları mücadelenin kaldırıcı yapmaksızın yürüttüğümüz her çalışma sıradan kalmaya, 'muhalefet' sınırlarına hapsolmaya mahkum kalacaktır.

Sağ tasfiyeciliğin hakim hale geldiği yayın politikasının yorgun bitap şekilde reformizmin sularına kulaç atmasının zemini, açmazları iktidar bilincindeki kırılmada, sınıf mücadelesine yabancılaşmada aranmalıdır. Genel siyasi çizgimizden dolayısıyla yayın politikamızdan kopuşa götüren siyasi, ideolojik ve örgütsel uzaklaşma, kırılma ve savrulmanın iktidar bilinci olmaksızın sınıf mücadelesi yürütme iddiasıyla ulaştığı yer reformizm olmuştur.

Yayın faaliyeti merkezli tartıştığımız sorunların cereyan ettiği yer de burasıdır. Nitelikli bir gazete ve yaygın bir dağıtım ağının inşa edilmesinde aşmamız gereken eşik, yürüyeceğimiz yol bizleri sınıf mücadelesinin gerçekleştiği arenaya ulaştırmaktadır. Sağ tasfiyeci yayın politikasının öykündüklerini "kısa sürede" çizgiye dönüştürmesi, mağduriyet, kamuoyu protestoculuğu, yalan ve manipülasyon gibi yöntemlerle gerici ve küçük burjuva tarzda "galibiyet" elde etmeye çalışması kendisinden önceki "çizgi firarilerine" level atlatacak bir hırs ve gayretkeşliğe sahipti.

Kuşkusuz bu devrimci-proleter yayın çizgisinden kopuşu hızlandıran "olayların" ötesinde sınıfsız ve sömürsüz bir dünya görüşü yerine ikame ettikleri küçük burjuva ideolojisinin sağ tasfiyeci karakterde kendisini geliştirmesiydi. Sağ tasfiyeci yayın çizgisinin uç veren bu özellikleri onu yeterince arınmadan bulanık ve kirlenmiş sulara yeniden sürükledi. Kolektif ve örgütlü basın geleneğinin gelinen aşamada dışsal bir gerçeklik olarak kabul ettiği sağ tasfiyeci yayın çizgisinin gelişme zemininin kavranması, kopuşuyla yarattığı tahribatların giderilmesi üzerinde en fazla durmayı hak eden konular arasındadır.

Bu nedenledir ki reformizmin kıyılarına ulaşarak kopuş mesafesinde olanları sürüklediği zeminde üzerimize sıçradığı bulanık ve kirlenmiş suların temizlenmesi, arınması gerekli ve zaruridir. Önemli olan bunu nasıl gerçekleştireceğimizdir. Sağ tasfiyeciliğin, temsil ettiği sınıfın ufkuyla "kör bıçağa" sarılarak gerçekleştirdiği fütursuzca saldırıları sadece mahkum ederek bunu yerine getiremeyeceğimiz bilinmelidir!

Nitelikli bir gazete ve dağıtım ağının inşa edilmesinde bahsini ettiğimiz eşğin nasıl aşılacağı, sorunlarımızın yumuşak karnı olan sınıf mücadelesi karşısındaki tavrımızın nasıl şekilleneceği önemlidir. Sağ tasfiyeciliğin izlediği yayın çizgisi ve yarattığı tahribatlar yayın faaliyetimizin sorunlarına sadece ayna tutmuştur. Gerçekliğimizi bu aynadan seyretmekle yetinmek, sorunlarımızın siyasal, ideolojik ve örgütsel kaynağına inmeden çözüm üretmek mümkün değildir. Sorunlarımıza bilimsel ve doğru temelde yönelerek çözüm bulmaya çalışmak, sınıf mücadelesini kavrayışımızı devrimcileştirmek gerçekliğimizle yüzleşmede bizleri daha ileri mevzilere taşıyacaktır. Sorunlarımızın çözüm yeri olarak sınıf mücadelesi arenasında "yeni demokrasi, eşitlik ve özgürlük" kavgası yürütenlerin kavradığı ve sınıf düşmanlarına yönelttiği her silah gibi gazetemiz de işçilerin, emekçilerin, ezilen ulus, inanç ve cinsiyet kimliklerinin öfkelerini, isyanlarını, özgürlük taleplerini etkili ve cüretkar şekilde yaymayı, örgütlenme çağrısını ulaştırmayı başarmalıdır. **(Devam edecek)**

Direnış ve Özgürlük Mücadelesi Fethedilemez!

TC devletinin üç günde girmeyi hesap ettiği Efrin, işgal ve katliam saldırısına karşı iki ay boyunca tarihi bir direniş sergiledi. Direnişin büyüklüğü siyasi ve ekonomik kriz sarmalına dolanan hakim sınıfların her zamankinden fazla ihtiyaç duyduğu “başarı” ve “zaferin” önündeki tek engel durumundaydı. Dünyanın onuncu, NATO’nun ikinci büyük ordusuna sahip olmakla övünen Türk devletinin muhtaç olduğu “zafer” tüm gayretkeşliğine karşın gecikmeli geldi! IŞİD, El Nusra, Heyt-i Tahrir’uş Şam gibi cihatçı çetelerden devşirdiği ÖSO’yla birlikte tüm savaş ve teknik gücünü seferber eden faşist devlet ağır bir katliam bilançosu yaratarak Efrin merkezini ancak işgal edebilmiştir. Bu gerçekliğe rağmen faşist Türk devleti sürdürdüğü işgalden “zafer” çıkarmaya, Efrin’de katlettiği insanların sayısını sahte zaferinin kanıtı olarak göstermeye, olmadık kahramanlık destanları yazmaya çalışmaktadır. Faşist Türk devleti bu aceleciliğiyle korkularının üzerini örtecek bir “zafer” hayaline fazlasıyla ihtiyaç duymaktadır. Eşit olmayan güçlerin savaşında sağladığı ilerlemeyi “zafer” katına yükseltmekten, Efrin direnişinin geri çekilmesini “yenilgi” gibi göstermekten medet ummaktadır.

Devrimler tarihi emperyalist işgalere karşı gelişen direnişlerin elde ettiği zaferlerle doludur. Çin’de, Vietnam’da, Cezayir’de emperyalist işgaller halkın direnişleriyle sökülüp atılmıştır. Hitler faşizminin Avrupa’nın birçok ülkesinde giriştiği işgal direnişle kırılmış, zafer direnenlerin hanesine yazılmıştır. Efrin’de süren işgalin akıbeti de er ya da geç teslim olmayan, boyun eğmeyen halkın direnişleriyle, elde edeceği zaferle sonuçlanacaktır.

Faşist Türk devleti elbette ki zaferi işgalden ibaret saymaktadır. Efrin direniş güçleri ise kent merkezinin ele geçirilmesiyle “savaşın yeni taktiklerle yeni bir aşamaya geçtiğini” ilan etmektedir. TEV-DEM Dış İlişkiler Sorumlusu Salih Müslim’in “bir çatışmadan çekilmek savaşın kaybedilmesi anlamına gelmez” yönündeki açıklaması, yine Efrin direniş güçlerinin halkı daha büyük katliamlar-

dan korumak için Şehba ve Şerawa bölgelerine çekildiklerini duyuran “çekilmemiz bir yenilgi değil, mücadelenin daha da büyütülmesi ve her yere yayılmasıdır” açıklaması işgalin, savaşın sonuçlarını belirleyen tek



hüküm olmadığını anlatmaktadır. Faşizmin işgalle elde ettiği başarı sahte zaferinin güvencesi olmadığı gibi direnişin yenilgiye uğradığının da göstergesi sayılamaz.

Osmanlı’dan miras kalan fetih ve yağma geleneğini Ermeniler’in, Rumlar’ın mallarını yağmalayarak sürdüren, katliama maruz bırakan hakim sınıflar Efrin’de de bu ganimet geleneğini yeniden canlandırdı.

Efrin kent merkezini terk eden halkın geride bıraktığı malları yağmalanırken Türk hakim sınıflarının önceden yazılmış künyesi de bir kez daha görülmüş, okunmuş oldu. “İçindeki” Kürt düşmanlığını, “zaferi” geciktiren direnişe kızgınlığını halkı katlederek teskin edemeyen işgalci ve yağmacı güçler Kürt ulusu için bir heykelden çok fazla şey ifade eden Demirci Kawa’nın heykelini kurşunlamayı, yıkmayı ihmal etmedi.

Suriye Kürdistanı’ndaki kazanımlar Efrin işgali üzerinden yeni bir saldırı dalgasının parantezine alınmaya çalışılmaktadır. İşgal saldırısının Kürt ulusu bakımından stratejik önemi bulunan Efrin’den başlamış olması,

ve Türk hakim sınıflarının içerisinde bulunduğu bölge gericiliği Kürt Ulusal Hareketi’nin Ortadoğu’da statü elde etme yolunda geliştirdiği kazanımları bugünden yarına bir tehdit ve tehlike olarak görmektedir. Efrin işgaline çıkarılan vizenin bir diğer anlamı da Ortadoğu’da emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin çıkarlarına koşmuş bir Kürt varlığını “hedeflemesidir”. Efrin’de Türk devleti ve ÖSO eliyle gerçekleştirilen katliamın ağır bilançosu ve işgal saldırısı Kürt Ulusal Hareketi’ne bugünden yapılmış uyarı ve ayar verme, cezalandırma not olarak düşülmüştür. Bununla sınırlı olmayan hesaplarıyla kendi iktidarlarına ömür biçmeye çalışan emperyalistler silah ticaretinden enerji politikalarına uzanan yelpazede rant ve kar odaklı hareket etmektedir. Efrin’de yaşanan boyutlu katliam ve işgal karşısında yapılan makul açıklamaların ve sessizliğin temel gerekçesi perde kapanmadan “pazardaki malların” silah, tank, top,

helikopter ve savaş uçaklarının elden çıkarılması, satılmasıdır. Bu furyaya kendisini fazlasıyla kaptıran Türk devleti de “atak” çıkışlarla emperyalistlere öykünmeden geri kalmamıştır.

ABD ve Rusya’nın Efrin işgalini onay ve izin vermede koç başı rolü üstlenmesi Fırat’ın doğusu ve batısında şimdilik vardıkları mutabakat, aynı zamanda aralarındaki bölgesel çıkar ve hegemonya dalaşının sonucu olarak gelişmiştir. Rusya’nın İran ve Suriye ile birlikte konsolide olduğu bir başka gelişme Efrin işgaliyle aynı zamanda başlayan Doğu Guta operasyonu ile yaşanmıştır. Türk devletinin de tarafı olduğu bir tür takas anlaşması gereği Efrin işgali karşılığında cihadist çetelerin elinde tuttuğu Doğu Guta Suriye rejimine devredilmiş, İdlip’te de benzer bir yol çıkarılmıştır. Rusya’nın uzun süredir Türkiye’yle geliştirmeye çalıştığı ve belli oranda başardığı ilişki ABD’yle sorunlar yaşamamasını aynı zamanda Kürt hareketiyle ABD ilişkilerini gerginleştirmeyi hedeflemektedir. Rusya’nın; Kürt ulusunun kazanımlarına saldırgan ve tehditkar yaklaşan Türk devletinin Menbic konusundaki çığırtkanlığını

“Devrimler tarihi emperyalist işgallere karşı gelişen direnişlerin elde ettiği zaferlerle doludur. Çin’de, Vietnam’da, Cezayir’de emperyalist işgaller halkın direnişleriyle sökülüp atılmıştır.”

Kürt halkının örgütlü, yurtsever kimliğinin hedef alınması tesadüfi değildir. Suriye Kürdistanı’nın siyasi ve coğrafi sınır uçlarında yaşanan işgalle bir bütün Kürt ve çeşitli inanca, milliyetlere mensup halkın kazanımlarının ortadan kaldırılması hedeflenmektedir. Suriye politikasında Cerablus ve El-Bab operasyonlarıyla, İdlip’e yığılmış cihadist gruplar üzerindeki etkinliği sayesinde yeni bir fırsat kapısı aralayan Türk hakim sınıfları ABD ve Rusya’nın onayı ve desteğiyle Efrin’i işgal etti. Faşist diktatörlüğün Efrin işgaliyle sınırlı kalmak istemeyeceği bilinmektedir. Emperyalistler arası gelişmelerden ve konjonktürden soruna kadar yararlanmaya çalışarak Kürt ulusunun varlığına ve kazanımlarına saldırmak isteyecektir. Bunun emperyalist merkezlerin çıkarlarıyla örtüştüğü ve hizmet ettiği sürece gerçekleşme olasılığı ihtimal dahilindedir. Ama her şeyden önce emperyalistler

desteklemesi bu nedenledir ki ihtimal dahilindedir ve Kürt hareketini Suriye rejimine itme dolayısıyla kendisine yakınlaştırma hesabını cepte tutmaktadır.

Suriye’de ve Suriye Kürdistanı’nda yaşanan tüm bu gelişmeler savaşın “yeni taktiklerle yeni bir aşamaya geçişini” Efrin’in işgaliyle sınırlı görülemeyecek derecede önemli hale getirmiştir. Savaşın kışkırtıcı aktörleri karşısında Kürt ulusunun binlerce yıldır Newrozlaşarak yanan isyanını büyütmenin, Kawa’laşmanın zamanıdır şimdi!

NEWROZLAŞAN İSYANLA KAYPAKKAYA’YI 45. ÖLÜM YILINDA ANALIM!

İsyanın ve başkaldırının çağrısı olan Newroz alanları Efrin işgaline karşı öfkeyle, direniş ve dayanışma ruhuyla doldu. Devlet terörünün gözaltı ve tutuklamalarla süre avına dönüştürüldüğü ülkemizde Newroz öncesi ve anında yaşanan tabloda yine değişmedi. Kürt ulusunun, devrimci, demokrat ve ileri kesimlerin Newroz kutlama iradesi gözaltı ve saldırılarla engellenmeye çalışıldı. Faşist baskı ve zulmün nefes almayı dahi yasakladığı, kendi korkusunu ancak korku imparatorlukları inşa ederek bastırmaya çalıştığı ülkemizde tüm engelleme ve yasaklamalara karşın isyan ve direniş çağrısı milyonlara ulaştırılmayı başardı.

Faşist zorbalığın hamileri yasaklar listesinin baş sırasına Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya’yı değişmez şekilde yerleştirmeyi ihmal etmedi. Katledilişinin 45. yılında Kaypakkaya korkusuyla yaşayan Faşist Türk devleti ardıllarının bayraklaştırdığı fotoğrafı nedeniyle Newroz alanına sokmadı. Kürtlerin ulus olduğunu en net ve keskin şekilde ilk haykıran, ayrılma hakkı da dahil olmak üzere kendi kaderini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız savunmayı bir manifesto gibi ilan eden Kaypakkaya yoldaşın yasaklanması geleneği bir kez daha bozulmadı. Katledilişinin 45. yılında kılıç keskinliğinde ilan ettiği komünist düşüncesinin, programatik görüşlerinin ölümünü bekleyen, ardıllarının yürüyüş temposunu bozmasını büyük bir arzuyla isteyen faşist diktatörlüğe inat Kaypakkaya korkunuz olmaya devam edecektir. Efrin’de, Türkiye Kürdistanı’nın, Dersim’in dağlarında Kawalaşanlar’ın yıkılmaz direnişine ilham vermeye devam eden Demirci Kawa’nın günümüz Dehaqlarına saldırdığı korku gibi 46 yıl önce komünizmin bayrağını yükseklere çeken İbrahim Kaypakkaya’da faşizme korku salmaya, bilinç, umut ve direniş olmayı sürdürmektedir.



Türkiye Kürdistanı’nda onbinler Newroz alanlarında buluştu

HABER MERKEZİ- Batman, Erzingan, Elazığ ve Bingöl’de tüm engellemelere rağmen Newroz kutlamasına onbinler katıldı. Zulme karşı direniş ateşinin gürlediği alanlarda, “Her Dehaq’ın karşısında bir Kawa var” mesajı verildi.

BATMAN

Batman’daki kutlamalar onbinlerce yurttaşın katılımıyla Yeni Otogar yanında bulunan Newroz Alanı’nda gerçekleşti. Kutlamaların gerçekleştirileceği alanın her tarafına “Newroz Pîroz be” yazılı pankartlar asılırken, alan bayraklarla donatıldı. Yurttaşlar programın başlama saatinden önce alana akarken, kadınlar yöresel kıyafetleri ile alanı renk cümbüşüne dönüştürdü.

BİNGÖL

Bingöl’de gerçekleştirilen kutlamalara polislerin tüm engellemelerine rağmen yüzlerce kişi katıldı. Polislin barikatlarla etrafını sardığı **Düzağaç Meydanı**’nda gerçekleştirilen kutlamaya katılanlar, uzun süre çalınan müzikler eşliğinde halay çekti. Polis, kutlamalara katılan gençlere “Neden

katılıyorsunuz” diye soru sorması dikkat çekti. Yerel sanatçıların ezgileri ile devam eden kutlamalarda, HDP milletvekili **Hişyar Özsoy** konuşmacı olarak katıldı. Özsoy, Efrin’e yönelik işgal girişimi ve ülkedeki savaş politikalarını eleştirdi. Kutlama, Newroz ateşinin yakılmasının ardından halaylarla son buldu.

ERZİNGAN

Erzincan’daki kutlamalar da polislin Newroz öncesi ve kutlamalar esnasındaki yoğun baskılarına rağmen büyük bir coşku ile kutlandı. Cumhuriyet Mahallesi Eski Pazar Meydanı’nda bir araya gelen yüzlerce yurttaş, yaktıkları ateş etrafında uzun süre halay çekti.

ELAZIĞ

Elazığ’daki kutlamanın adresi ise Karakoçan ilçesi oldu. Otogar Meydanı’nda gerçekleştirilen kutlamaya yüzlerce yurttaş katıldı. Polislin kutlama alanına gelenleri geri döndürmek istedi. İlçe halkı tüm baskılara rağmen Newroz ateşini yakarak, uzun süre halay çekti.



Bursa’da halk Newroz’da buluştu

BURSA- Newroz her sene olduğu gibi bu sene de Arabayatağı Pazar Alanı’nda kutlandı. Sarı kırmızı yeşil flamalarla alanı renklendiren halk, yılmayacağını haykırdı.

Saygı duruşu ile başlayan mitingde, sık sık “Bijî Serok Apo” ve “Bijî Berxwedana Efrin’ê” sloganları atıldı.

Kitleye hitap eden HDP Batman Milletvekili Saadet Becerikli, Newroz’un yeniden doğuş olduğunu ve halkların direnişi anlamına geldiğini söyledi.

Türkiye’de barış kelimesinin kullanılmasının yasaklandığını söyleyen Becerikli, “Efrin için barış demek yasak ama camilerden savaş için fetih okutmak serbest. Efrin’de yaşayan halklara karşı nasıl sessiz kalabiliriz. Hiç kimse Efrin’de yapılan talanı görmezden gelemez. Biat edenler suskun kalabilir ama vicdanı olanlar sesini yükseltmeye devam edecek” dedi. Efrin halkına yönelik yapılanların işgal olduğuna vurgu yapan Becerikli, “Dünyanın neresinde bir zulüm varsa biz o zulme karşı durmaya devam edeceğiz” diye konuştu.

Bursa’da yapılan Newroz kutlamasına aralarında **Partizan** okurlarının da olduğu yüzlerce insan katıldı.

Dersim’de Newroz ateşi direniş için yandı



DERSİM- Dersim’de saat 11.00’den itibaren meydana toplanan kitle, davul ve zurna eşli-

ğinde Newroz ateşini yakarak, halaylara başladı. Coşkunun hakim olduğu kutlamalar Newroz ateşinin yakılmasıyla başladı.

Newroz programında ilk olarak HDP Dersim Milletvekili **Alican Önlü** konuştu. Önlü Zazaca yaptığı konuşmasında Newroz’un direniş geleneğini vurgu yaptı. **İbrahimlerin, Denizlerin ve Mahirlerin**

direniş geleneklerinin altını çizen Önlü, Efrin işgalinin direnişine ve Dersim iradesine kayyum atanmasına değindi.

Ardından hapisneden tutsak milletvekillerinin ve belediye başkanlarının Newroz etkinliklerine gönderdikleri ortak Newroz mesajı okundu. Selahattin Demirtaş’ın gönderdiği mesajda bu yıl Newroz’u anlamlı kılan özelliğin Efrin direnişi olduğu vurgulandı.

Partizan okurlarının da katıldığı Newroz etkinliği, yerel grupların müzik dinletileri ve halaylarla coşkulu bir biçimde son buldu.

İzmir'de engellemeler Newroz coşkusunun önüne geçemedi



İZMİR- Newroz Mitingi HDP'nin çağrısı ile Gündoğdu Meydanı'nda kutlandı.

Öğle saatlerinde ilçe meydanlarında bir araya gelen halk otobüslerle alana geldi. Meydanda yoğun güvenlik önlemleri alınırken alana bu sene sadece tek kapıdan giriş yapılabildi.

Alsancak tarafından giriş yapılamadı. Alana sarı, kırmızı, yeşil fularlar, yöresel kıyafetler, Selahattin Demirtaş fotoğrafı atkılar alınmadı.

PARTIZAN FLAMALARI VE SARI KIRMIZI YEŞİL YASAK!

İzmir'de Newroz kutlamalarına katılmak isterken, üstlerinden sarı kırmızı yeşil flamalar ve puşiler bulunan en az 20 kişi gözaltına alındı. Partizan ve YDG flamaları da alana alınmazken, flamaları taşıyan 2 Partizan okuru

gözaltına alındı. Flamaları çöpe atmak isteyen polisler tepki gösteren Partizan okurları saatlerce gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Gözaltına alınan kadınlardan biri sarı kırmızı yeşil elbise giydiği için çocuğu ile gözaltına alınırken, bir kadın da yüzüne yaptığı sarı, kırmızı, yeşil makyaj gerekçe gösterilerek gözaltına alındı. Alana Suruç'ta katledilen 33 kişinin fotoğraflarını taşıyarak girmek isteyenlere polis müdahale etti. Tertip Komitesi polise tepki gösterdi.

Polis fotoğrafların alana alınmasına izin vermedi.

Newroz son olarak **Grup Gölgedekiler**'in sahne almasıyla devam etti. Seslendirilen şarkılar eşliğinde halaylar çekildi.

Avrupa: "Bijî Newroz, Bijî Berxwedana Efrîn'e!"



HANNOVER- Bu yıl Avrupa'da yapılan Newroz etkinlikleri, Efrin direnişini atfedildi. Efrin direnişine güç katmak ve sesi olmak için alanlara binlerce insan çıkarak Newroz'un direniş ruhuyla selamlandı.

Yapılan etkinliklerin en görkemli ve kitleseli Almanya'nın Hannover şehrinde gerçekleştirildi. Almanya'nın Kürt sembollerinin yasaklarına rağmen yürüyüş alanı Kürt renkleriyle yüründü.

Newroz kutlamasında konuşan HDP Eş Başkanı Pervin Buldan, "Kürt halkı bugün katliamlarla karşı karşıya. Yaşadığı her coğrafyada zulümle karşı karşıya. Kendi onuru için, insanlık mücadelesi verirken, eşitlik

ve özgürlük mücadelesi verirken her türlü zulüm ve katliamla karşı karşıya kalmıştır. IŞİD'e karşı Rojava'da direnen halkımız, IŞİD'i nasıl geri püskürttüyse Efrîn'de de ÖSO'yu aynı şekilde püskürtecektir." dedi. Kitle Alman emperyalizminin Türk devletine sattığı panzerlerle Efrin'de sivil halkın katledildiğini protesto ederek, "Deutsche Panzern raus aus Kurdistan" sloganlarını haykırdı.

Newroz etkinliğinde Türkiyeli devrimci-demokrat güçlerin yanı sıra kurumların yanısıra Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist kor-tej oluşturarak yürüyüşte yerini aldı. Koma TEV-ÇAND'ın seslendirdiği Kürt marşları eşliğinde Newroz halayları çekildi.

PŞTA tarafından dayanışma etkinliği düzenlendi



İSTANBUL- Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından, başta devrimci tutsaklar olmak üzere, tüm devrimci-demokratlara yönelik saldırıların arttığı bu süreçte şehit ve tutsak ailelerini bir araya getirmek, dayanışmayı güçlendirmek amacıyla bir etkinlik düzenlendi.

Başta Proletarya Partisi şehitleri olmak üzere devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşuyla başlayan etkinlik, PŞTA (Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri) yapılan konuşmayla devam etti. Tek tip elbise saldırısının ailelerin ve tutsakların ortak örülen mücadelesiyle püskürtüleceği belirtilen konuşma-

da, "gerekli sorumluluklarımızın yer yer eksik kalmasından dolayı tüm şehit ve tutsak ailelerimize özeleştiri veriyoruz" denildi.

PŞTA adına yapılan açıklamanın ardından geceye katılan ve katılamayıp mesaj yollayan şehit ve tutsak aileleri selamlandı. **Doğan Altun, Perihan Çolak, Nergis Gülmez, Erol Özel, Süleyman Cihan, Samet Tosun, Umut Polat, Kazım Çelik, Leyla Karakoç, Hasan Karakoç, Cihan Fındık, Polat İyit, Yusuf Ayata, Ahmet Kargin, Ömer Uca, Raci Yılmaz, Zeki Peker, Niyazi Gündoğdu, Süleyman Kaya, Aşkın Günel, Derya Aras, Bülent Karataş, Kenan Kösedenez, Ali Kemal Altun, Cahit Oğuz ve tutsak Partizanlar; Veysel Uca, Deniz Tepeli, M. Cevahir Vurucu, Candar Şafak Dönmez, Ali Gülmez, Zeliha Bulut ve Mert Yazar'ın aileleri etkinliğe katılım sağ-larken; Ali Uçar, Serkan Lamba, Alican Bulut, Mehmet Demirdağ, Özgür Kemal Karabulut, Suzan Zengin, Gülizar Özkan, Ali Ekber Batasul, Özgür Güler, Nurşen**

Arslan, İsmail Hakkı Adalı, Nilüfer Atav ile tutsak Partizanlar **Sinan Gülüm ve Cihan Karaman'ın** aileleri etkinliğe katılamayıp selamlarını ilettiler.

Ailelerin selamlanmasının ardından etkinlik Partizan adına yapılan konuşmayla devam etti. "Şehit ve tutsak aileleri bu zorlu mücadelenin en değerli öznelerindedir" diye başlayan konuşmada sınıf mücadelesinin devam ettiği ve tutsakların bu mücadeleyi zindanların dört duvarı arasında sürdürdüğü vurgulandı. "Bu davada ölümsüzleşenlerimizin ideallerini gerçekleştirmek için mücadeleyi omuzlamalıyız" denilen konuşmada ailelerin, evlatlarının mücadelesine sahip çıkmaları gerektiğinin altı çizildi. Beyazıt, Halepçe ve Gazi Katliamları'nın günümüzde; Efrin'de Kürt ulusuna dönük devam ettiği ifade edilirken, Efrin'de yaşanan işgal girişimine karşı daha duyarlı olunması gerektiği belirtildi.

PŞTA tarafından düzenlenen etkinlik müzik dinletisinin ardından sona erdi.

Kapitalist Çarka Karşı Sınıf Örgütlenmesine...

"Bir yandan işbölümü bir yandan da sermaye birikiminin gelişmesiyle, işçi emeğe gittikçe bağımlanır, üstelik emeğin özel, son derece tek yanlı mekanik bir tarzına bağımlanır. Böylelikle fiziksel ve manevi baskı altında makinalaşır ve insan olmaktan çıkarak soyut bir etkinlik ve bir mide olurken bir yandan da piyasa fiyatlarındaki bütün dalgalanmalara, sermaye yatırımlarına ve zenginlerin ruhi durumlarına git gide daha çok bağımlanır." **K. Marks**

Özellikle büyükşehirlerde iş saatlerinde toplu taşıma araçlarındaki izdihamı bilmeyenimiz azdır. İnsanlar daha doğrusu işçiler birbirlerini ite kaka, daha işe ulaşma aşamasında canhıraş bir rekabete tutuşurlar. Oturacak bir koltuk bulmak için yapılan hamleler geride kalmıştır; ayakta yolculuk için daha iyi tutunabileceği ya da sırtını yaslayabileceği bir yer bulmak için dahi 'savaş' verilir. İşe ulaşmanın iş kadar yorucu ve yıpratıcı hale geldiği bu koşullarda kimsenin genel görgü kurallarını, insani saygıyı, cinsiyet ve yaş farklarını dikkate alacak ne mecali vardır ne de böyle bir lüksü (!) Herkes kalabalıkta yol almanın taktik manevralarıyla ve koşar adımlarla işe ve yarınki iş için eve yetişmenin derdindedir.

Bir an için kendinizi kalabalıktan soyutlayıp, küçük dere ve ırmaklar gibi akıp giden insan yığınına izlemeye koyulduğunuzda bütün bu telaş ve insanı insandan soğutan kabalığın nedeni ne diye düşünmeye başlarsınız. İlk elde cevap basittir; iş, aş, aile, çocuklar, geçim derdi vs. Biraz daha soyutlarsanız her şeyin artı-değerin etrafında döndüğünü anlarsınız. Evet bu insanlar artı-değer yaratan bir metaya dönüşmek, sömürülmek, ücretli köle olabilmek için koşurmaktadırlar. İşçi en başta üretim alanında ve devamında üretime dahil olabilmek için katettiği her aşamada insani özelliklerinden ödün verir ve giderek kendine yabancılaşır, yozlaşır. Peki bunu yapmadığında ne olur? Cevap çok basit... Bu sefer işsiz, muhtaç ve aç kalarak daha farklı bir biçimde yozlaşır. İşçi sınıfının devrimcileştirilemeyen ilişkileri onun ve beraberinde toplumun dibe vuruşunu hazırlar. Faşizmin işçi sınıfı içerisinde kitle tabanı güçlenir ve artık 'herkes' "bu halk hak ediyor" noktasına gelmeye başlar.

Sistemde oynadıkları rol ve ilişkinin çok da farkında olmayan bireyler, milyonluk yığınlar halinde her gün aynı davranışları gösterirler. Güya her biri farklıdır ve bambaşka ruhsal dünyalarda yaşamaktadırlar. Oysa iş yolunda, çalışma zamanında, iş dönüşünde, sokakta, evde... Her biri

uykusuzluğu, stresi, yorgunluğu, düşünceleri ve gerginliğiyle aynıdır. Ruhsal dünyaları bambaşka mı dedik? O da artık koskoca bir yalan... Belki de tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar bedensel etkinliği yanında ruhsal dünyasıyla da aynılaşmış, sı-



radanlaşmış bir haldedir işçi sınıfı ve insanlar. Fakat halen en azından içsel dünyasında kendinin farklı olduğunu düşünebilmektedirler. Milyonlarca ayrı parçadan oluşan koca bir dev düşünün ki aslında aynı ruhu -ya da ruhsuzluğu mu diyelim- taşımaktadır bedeninde.

Bilirsiniz ki her sabah ve akşam bir ırmak gibi akıp giden işçi kalabalıkları sistemin çarklarını çalıştırmakta, kendisi de o çarklara eklenmektedir. Savaş mı varmış, insanlar mı katledilmiş, ayaklanma mı olmuş, zamlar diz boyu mu, yasalar işçi haklarını mı kırıp atmış, doğa mı katledilmiş, kadınlar mı öldürülmüş, çocuklar tecavüze mi uğramış... Yine isyanlardayız (!) Ama işçiler her sabah ve akşam yine koşturuyorlar. Belki bir şeyler sarsılıyor fakat çark yine dönüyor. İşte o zaman anlıyorsunuz ki bu iş saati koşturmacaları sadece trafik ve toplu taşıma sorunundan ibaret değil. Her sabah işçiler koşu koşu sistemin çarklarını yeniden tahkim ediyorlar. Sistem zaman zaman zarar görse de bu tahkim sayesinde kendini yeniden toparlıyor ve yapılandırıyor. Bu tahkimati engellemek, bir yerden sabote etmek gerekiyor ama nasıl?

Sabote edelim dedik aklımıza devrimci şiddet geldi. Olmaz mı? Olur... Ama yeri ve zamanında. Peki dönmeye devam eden bu büyük çarka karşı şimdi ne yapabiliriz? Şimdilik hem hiçbir şey hem çok şey... Sistemin çarklarını tartıştıysak sınıf

çatışmasının kendisi de kapasite ve olanaklarımız da henüz yetersiz. Ancak bu hep böyle mi gidecek? Kuşkusuz hayır... Marks'ın Paris Komünü, Lenin'in Ekim Devrimi öncesi işçi sınıfına dair tasvirlerini hatırlayalım. 'Yozlaşma, soysuzlaşma, ekonomik ve ahlaki çöküntü...' Fakat değil mi ki aynı işçi sınıfı kahramanca çarpışmaların, ayaklanma ve devrimlerin de tarihsel öznesi oldu. Evet işçi sınıfımız bu durumu yaşıyor ama biz buradan "bu işçiler sürü", "bu halktan bir şey olmaz" sonucunu mu çıkaracağız? Tam tersine nesnel şartların gelecekte ortaya çıkaracağı sonuçları görmeliyiz. Fakat başka bir şartla; nesnel şartlara özne müdahalenin zorunluluğunu bilerek... Tarih, nesnellüğün her seferinde kendi öznesini şekillendirdiğini ve ancak bu öznel hareket sayesinde nesnellüğün aşılabilirliğini kanıtlıyor bize. Tarihsel özne işçi sınıfı ve onun hareketidir. Bu öznenin öncü gücü de komünistlerdir. Doğal olarak her gün çarkları dönmeye devam eden nesnelliğe karşı özne müdahalenin başlayacağı yer de komünistlerin örgütlülüğüdür.

Komünistler tarihsel rollerini oynamadığında parçası oldukları işçi sınıfı da tarihsel rolünü oynayamaya-

cak ve niyetten bağımsız olarak yadsınan nesnellüğün bir parçası hatta dışı olacaklardır. O nedenle her gün yolları, servisleri, otobüsleri, metro-ları, metrobüsleri dolduran bu büyük devin harekete geçmesi için işçi sınıfı içerisinde çalışmalı, sabırla, belki küçük ama ileriye dönük adımlarla örgütlenmeliyiz. Unutmayalım ki işçi sınıfının gücü sayısıyla ölçülmez; üretimde oynadığı roldür onu asıl güçlü kılan. Benzer bir durum komünistler için de geçerlidir. Belli parçalarda, bölgesel düzeyde, işkolu ya da fabrika bazında ve hatta küçük hücreler temelinde örgütlenebiliriz, nicel sayımız çok az olabilir. Ancak eğer bugünden işçi sınıfı içerisinde bilinç ve güvene dayalı köklü bağları oluşturabilirsek yarın bir işçi hareketine öncülük edebilmenin ya da kendiliğinden gelişen bir hareket aracılığıyla binlerle, on binlerle buluşabilememizin önkoşulları da ortaya çıkmış demektir. Bugün atılacak küçük adımların değeri tam da buradadır. Her bir işçi çalışması ve her bir örgütlenme bugünkü mücadelede küçük bir adım olsa da gelecekte gelişebilecek büyük mücadelelere hazırlık niteliğindedir. Bu örgütlenmelerin niteliği ve yaygınlığı bugün en önemli görevler arasındadır.

Her an farklı siyasi gündemler öne çıkarılsa da sistemin ve toplumun gözeneklerinde kendini tekrar eden gündelik ilişkiler kapitalist çarkın işlemini sağlayan temel öğelerdir. Sistemin çelişkileri de bu gündelik ilişkinin yani artı-değer etrafında dönen ücretli sömürü ilişkisinin içinde gizlidir. Sistemin çarklarını parçalamak istiyorsak bu gözeneklere ve gündelik ilişkilere sirayet etmesini ve orada örgütlenmesini bilmek zorundayız. Bunun için de en başta sınıfsal köklerimiz, ideolojimize ve devrimci stratejimize dayanmak zorundayız.

"İşçilerin kurtuluşu insanlığın kurtuluşunu içerir çünkü işçinin üretimle ilişkisinde insanın köleliğinin bütünü vardır ve köleliğin her ilişkisi bu ilişkinin sadece biraz değişik bir şekli ve sonucudur." K. Marks

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Sendikal Mücadeleye Dair Notlar

“Sendikaların büyük gövdesinde sermaye-devlet yanlısı sarı ve gerici sendikalar ağır basıyor. AKP'nin hükümete gelmesiyle gelişen ve bugün sendikal alanda başat güç haline gelen hükümet uşağı/partici sendikacılık günümüz sendikalarına özgün bir karakter daha kazandırmış durumda. Faşizmin ve özelde hükümetin gerici ve işçi düşmanı politikalarının hayata geçirilmesinde bu sendikacılık özel bir yer tutuyor. Yanı başında ise CHP ve MHP'nin arka bahçesi niteliğindeki sendikalar bulunuyor.”

İşçi sınıfı ve sendikal mücadeleye baktığımızda örgütlenme yöntemlerine dair iki farklı yaklaşımı görürüz. Bunlardan biri ve dünden beri en yaygın olanı var olan sendikalarda ve onlar üzerinden örgütlenmedir. Diğer ise kaçınılmaz olarak sendikalarla yatay ve dikey ilişkiler kursa da sendikalar dışında çeşitli dernek, platform ve koordinasyon tarzı örgütlenmelerdir. Her ikisi de belli bir ihtiyacı karşıladığı gibi kendi içinde çeşitli handikaplara da sahiptir. İşçi hareketindeki verili durum ve dalgalanmalara göre bu örgütlenme ve sendikal mücadele biçimlerinden biri öne çıkabilmektedir.

Öncelikle vurgulamalıyız ki işçi sınıfının öz örgütlenmeleri sendikalar ve bu özelliği nedeniyle her dönem başat bir yer teşkil ederler. Komünistler var olan sendikalarda çalıştıkları gibi yeni sendikaların kurulmasına da önayak olabilirler. Bu bugünkü durumdan bağımsız genel bir doğrudur da aynı zamanda. Bu doğrunun güncel koşullara karşı ele alınması ve şekillendirilmesi de komünistlerin görevidir. Bunun için bugünkü sendikaların genel karakteristik yapılarını ortaya koymakla işe başlamalıyız.

SENDİKALAR...

Sendikaların büyük gövdesinde sermaye-devlet yanlısı sarı ve gerici sendikalar ağır basıyor. AKP'nin hükümete gelmesiyle gelişen ve bugün sendikal alanda başat güç haline gelen hükümet uşağı/partici sendikacılık günümüz sendikalarına özgün bir karakter daha kazandırmış durumda. Faşizmin ve özelde hükümetin gerici ve işçi düşmanı politikalarının hayata geçirilmesinde bu sendikacılık özel bir yer tutuyor. Yanı başında ise CHP ve MHP'nin arka bahçesi niteliğindeki sendikalar bulunuyor. Sendika yönetimleri bu şekilde olsa da işçi sınıfına dönük ekonomik saldırıların artmasıyla sözkonusu sendikalara üye işçilerin hareketi artış gösteriyor ve yer yer taşıdığı potansiyeli ortaya seriyor.

Sendikalar nezdinde üzerinde durulması gereken asıl yapılar 'sol' sarı sendikalar. Kimisi hatırı sayılır bir büyüklüğe sahip olsa da çoğunluğu görece küçük bir işçi kitlesini bünyesinde barındırmaktadır. Dünden bugüne taşıdıkları sendikal bürokrasi bugün çok çeşitli saldırılar karşısın-

da korunmacı bir biçimde kendini yeniden üretmektedir. Bu saldırıları; hükümet, patronlar ve yerel yönetimlerin işçi ve sendika karşıtı saldırıları, üretimin yapısında yaşanan değişimlerin işçi sınıfını parçalayan niteliği, yasal düzenlemelerin sendikaları iş-

etmenin yanında sendika yönetimlerine karşı da mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Bu da sınıf sendikacılığını esas alanlar nezdinde genellikle ya bu alanlarda varlığına izin verilmemesi ya da işçi sınıfının örgütlenmesinde harcanan emeğin bu bürokratik ve

niteliğini bu mücadele belirlemektedir. Bu örgütlenmelerin avantajı çoğunlukla genç ve dinamik işçileri çeperine toplayabilmesi, gündem yaratabilmesi ve işçi sınıfının değişik bölükleri arasında dayanışma ve koordinasyona olumlu etkileri olarak sıralanabilir. Yine çeperine topladığı sendikalı işçiler üzerinden sendikalar üzerinde de belli bir etki sağlayabildikleri söylenmelidir. Diğer yandan birçok örnekte olduğu gibi genellikle gündem olan bir çıkış sağlasalar ve dönem dönem işçi hareketine etki etseler de bu örgütlenmelerin uzun süre kalıcı olmadığı ya da işçileri uzun süre bünyelerinde tutamadıkları görülmektedir. Uzun bir zamandır sendika üyesi işçilerde ekonomik bilinç öne çıkarken bu örgütlenmelerde ise siyasal bilincin öne çıktığı görülmektedir. Bu durum söz konusu örgütlenmelere öncülük eden kişi ve grupların etkisi olarak da değerlendirilebilir.

İşçi sınıfının yüzde 90'ının örgütsüz olduğu -hiçbir sendika ya da sendikal örgütlenmeye üye olmadığı- koşullarda her

bir örgütlenmenin belli bir ihtiyaç ve işlevi karşıladığı su götürmezdir. Bu anlamda sendika dışı örgütlenmelerin kategorik olarak red edilemeyeceği ortadadır. İşçi sınıfı içerisinde sendikal örgütlenmenin esasını sendikalar oluştursa da koşullar gerektirdiği ölçüde sendika dışı sözkonusu örgütlenmelere de başvurulabilir. Fakat bu örgütlenmelerin yönü yine sendikalaşmaya dönük olacaktır. İster var olan sendikalarda etkinlik sağlamaya isterse yeni sendikaların kurulmasına önayak olsun bu sonucu kaçınılmaz olarak doğuracaktır.

Bu noktada kendini yasallıkla sınırlamayan, işçi sınıfının taban örgütlenmelerine dayalı, sendika üyesi olsun veya olmasın değişik kesimlerden öncü işçileri bünyesinde toplayabilen **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)** örgütlenmesinin özel önemine vurgu yapılmalıdır. Ülkemiz koşullarında sınıf bilinçli bir müdahalenin sonucu olarak yarı-legal bir biçimde kurulan DDSB örgütlenmesi, sendikal mücadeleye dönük kapsamlı saldırıların olduğu, yasal/resmi örgütlenmelerin dahi paralize edildiği günümüzde hem sendikalarda sınıf çizgisinin hakim kılınmasında hem de değişik bölüklerden öncü işçilerin devrimci-demokratik örgütlenmesinde daha önemli bir işlev kazanmış durumdadır.



levsizleştiren özellikleri ve işçi sınıfına sirayet eden kamplaşmanın etkileri olarak birkaç başlıkta belirtebiliriz. Özellikle işkolu barajının hayata geçmesiyle birçok sendikanın TİS yetkisini kaybetmesi ciddi bir sorun oluşturmuştur. Diğer yandan hükümete ve politikalarına kafa tutan sendika veya yönetimlerinin bir biçimde hükümet tarafından tasfiye edilmesi, genel saldırı dalgasının da etkisiyle sendikalarda korunmacı politikaları ve otokontrolü geliştirilmiş durumda. Bu korunmacı politikalar; sadece kendi işkolu ve hatta sadece örgütlü olduğu işyerlerini gündemine alma, TİS yaptığı işyerlerini ve aidat gelirlerini koruma ve aynı zamanda koltuğunu koruma biçiminde hayat bulmaktadır. Daha önceki dönemlerde de uzlaşmacılık ve bürokratizmden muzdarip 'sol' sarı sendikalar karşılaştıkları kumpasın da etkisiyle uzlaşmacı çizgilerine daha rahat bahane üretebiliyorlar.

Bu koşullarda 'sol' veya 'sağ' sarı sendikalarda örgütlenme mücadelesi doğal zorluklara karşı mücadele

uzlaşmacı sendika yönetimlerine kan taşıması gibi bir sonucu doğuruyor. Sendikaların bu hale gelmesinde egemen sınıflar ve sendika bürokrasilerinin rolü olduğu kadar işçi sınıfı ve sendikalarda çalışmayı bir anlamda askıya alan komünist ve devrimcilerin de sorumluluğu vardır. Diğer yandan hükümete ve politikalarına kafa tutan sendika veya yönetimlerinin bir biçimde hükümet tarafından tasfiye edilmesi, genel saldırı dalgasının da etkisiyle sendikalarda korunmacı politikaları ve otokontrolü geliştirilmiş durumda. Bu korunmacı politikalar; sadece kendi işkolu ve hatta sadece örgütlü olduğu işyerlerini gündemine alma, TİS yaptığı işyerlerini ve aidat gelirlerini koruma ve aynı zamanda koltuğunu koruma biçiminde hayat bulmaktadır. Daha önceki dönemlerde de uzlaşmacılık ve bürokratizmden muzdarip 'sol' sarı sendikalar karşılaştıkları kumpasın da etkisiyle uzlaşmacı çizgilerine daha rahat bahane üretebiliyorlar.

SENDİKA DIŞI ÖRGÜTLENMELER...

Öncelikle sendika dışı dernek, platform ve koordinasyon örgütlenmelerinin de sendikal mücadelenin bir parçası olduğunu belirtmeliyiz. İsimlerinde sendika geçmesi ve devletin sendikalar kanununa göre kurulmamış olsalar da bu örgütlenmelerin temel işlevi sendikal mücadeledir ve

Sendikaların bu hale gelmesinde egemen sınıflar ve sendika bürokrasilerinin rolü olduğu kadar işçi sınıfı ve sendikalarda çalışmayı bir anlamda askıya alan komünist ve devrimcilerin de sorumluluğu vardır.

Reformizmin Boykotla İmtihanı

“Reformizmin, boykotun kitlede hakim hale gelebilmesine dair argümanları ise ilginçtir. Reformizm kendiliğindenciliği öyle abartmaktadır ki politik yapılar boykotu gündemine almasa ve bunun için çalışmasa dahi kitlelerin büyük çoğunluğunun seçimleri boykot etmesini beklemektedirler.”

CHP milletvekilleri **Selin Sayek Böke** ve **İlhan Cihaner**'in CHP içerisindeki tartışmalarda meclisin ve seçimlerin boykotunun düşünülmesi gerektiğine dair çıkışının ardından başlayan “boykot” tartışması son dönemde reformist güçler içerisinde yoğun bir tartışmaya sebep oldu. Özellikle hükümetin mühürsüz oylar ve blok oy gibi anti-demokratik ve usulsüz uygulamayı yasalastırmasıyla seçim güvenliği daha bir tartışılır oldu. Odak noktası seçimler yoluyla AKP'nin zayıflatılması ve iktidardan düşürülmesi olan reformist güçler nezdinde bu durum korkuları tekrar depreştirmişe benziyor. Zira birçok reformist bir yandan boykotu dayatan koşulları sıralarken bir yandan ise “kesinkes” bir biçimde de boykot yapılmaması gerektiğini anlatıyor. **K. Kılıçdaroğlu**'nun “kazanacağımız bir seçimi boykot etmeyiz” çıkışına benzer bir biçimde “reformistlerimiz”de daha gelişmeden “boykot” tartışmasının kitlelerin gündemine girmemesi için telaşla kalem oynatıyorlar. Henüz olası seçimlere dönük net tutum beyanı için erken olsa da sürmekte olan boykot tartışması reformizmin geldiği noktayı göstermesi bakımından ele almayı gerekli kılıyor.

Metin Çulhaoğlu her zamanki yöntemiyle önce “anlayan” ardından ise yadsıyan bir pozisyondan sesleniyor boykot tartışmasına: “*Uzatmadan söylersek, Türkiye'nin bugünkü ortamında, herhangi bir boykot çağrısının ciddi karşılık bulma ihtimali zayıftır. Sıkışma ya da açmaz dediğimiz durum da buradadır. Rejimin yaptığı her düzenleme, attığı her adım aslında boykot seçeneğine işaret ederken bu yönde bir çağrının karşılık bulma ihtimali şimdilik pek yüksek görünmemektedir.*”

“(...)2002 yılından bu yana Türkiye'de yapılan beş genel seçimde ortalama katılım oranı %84'tür.”

Daha ayrıntılı bir tartışma ve “yaratıcı” önerilerle **Deniz Yıldırım** benzer bir argüman ortaya atıyor. “*Fakat boykot edenlerin, seçmenleri çoğunluğu olduğunu garanti altına alınmak zorundayız. Etkili bir boykot için;*

iktidar ittifakının çoğunluk kozunu elinden düşürmek için” diyen Deniz Yıldırım da boykotu reddederek, “Öyleyse konu, sandık güvenliği ve OHAL'in kal-

dırılmasıdır. Sadece boykot açısından değil; seçime katılacak da böyle” diye yuruyor. Uzun uzun seçim güvenliğine dair talepler ve yapılabilecekleri sıralayan Yıldırım, “Halk Egemenliği Komisyonu”na dayalı ütopyik önerilerini ortaya dökmekten de kendini alamıyor. Yıldırım “komisyon etrafından genişleyen fiili koalisyon, kendisini dikta sonrası demokrasiye geçiş sürecinin kurucu meclisi gibi bugünden örgütlesin. Seçim güvenliği üstünden başlayacak ilkesel yan yana gelişin sağlayacağı enerjiyle birlikte, toplum bu yenilenmiş siyasi çıkış rotasına çekilsin. OHAL'i kaldıracak, ülkeyi yeniden meclisten yönetecek, temel hak ve özgürlükleri güvence altına alacak ve halkın ekmeğini büyütürken başta şeker fabrikaları olmak üzere kamu varlıklarının satışını durduracak bir siyasal ilkeler programında buluştuktan ve yeni bir yönetim seçeneğini bugünden yaratmaktan söz ediyoruz” sözleriyle seçimlerden öte

politik iktidar sorununa nasıl baktığını da ortaya koyuyor. Boykotun tek tek insanların fişlenmesine yol açacağı ve bu nedenle boykote katılımı kıracağı

ise takdire şayan.

EHP; “*muhalefetin büyük bileşenleri meclisten çekilmiyor; boykot seçeneğine toplumun geneline uzak bakıyor”* diyerek aslında muhalefetten anladığının CHP olduğu ortaya koyuyor. Bu da yetmiyor “*toplumun geneli”* diyerek kendi düşüncesini genelleştiriyor. “*İktidar hileli, adaletsiz, zorba bir seçime hazırlanıyor(...)*” **EHP** “*referandumda çaldılar ama”* diyerek kenara çekilmek ise hiç olmaz. *Öyle hazırlanmalıyız ki, ya açıkça hırsızlık yapmak zorunda kalmalılar, ya da sandıktan meşru çıkmamalıdır”* ifadeleriyle de “doğru taktiği” açıklıyor.

Buraya aktardığımız ve aktaramadığımız reformist argümanları belli başlıklarda toparlayabiliriz:

a) Boykotun halkta karşılığı yoktur, önceki seçimler de bunun göstergesidir

b) Boykot iktidarın ekmeğine yağ sürmektedir

c) OHAL'in kaldırılmasına ve seçim güvenliğine odaklanılmalıdır

d) Muhalefetin büyük bileşenleri boykot etmeyecektir. Öyleyse biz de etmemeliyiz.

iddia eden Yıldırım, daha da ileri giderek ‘boykote başvurup insanların ekmeğiyle oynamayalım’ şeklinde popülizm yapmaktan da geri kalmıyor. Aslında bu kafa yapısının insanlar dediğinin kendisi ve “devlet memuru” kafa yapısı olduğunu anlamak zor değil.

Güven Gürkan Öztan ise “*sandık boykotu ancak geniş kitleleri bir kurucu amaç etrafında politikleştirildiğinde, muhalefet için anlamlı bir sonuç doğuracağı düşünüldüğünde başvurulacak bir yöntemdir. Masada değil çekmede durmalıdır”* diyor ve ekliyor : “*Seçime kadar yapılacaklar hiç de az değildir; boykotun başka biçimleri de buna dahildir. Bilimsel, laik eğitim boykotu örneğinde olduğu gibi iktidarın saldırılarına güçlü bir biçimde itiraz edecek aktif ve kitlesel yöntemler düşünmek elzemdir.”* Öztan'ın boykotun basıncını hissederek seçimlerde yapmayalım ama eğitimde yapabiliriz kurnazlığı

AKP iktidarına karşı duran tüm halkta özellikle son genel seçimler ve Başkanlık Referandumu'yla hakim olan düşünce “*iktidarın seçimler yoluyla gitmeyeceği”* dir. İktidarın zor, usulsüzlük ve hırsızlık yoluyla seçimleri garantileyeceği, sonuç istediği gibi çıkmazsa tanımayacağı düşüncesi en geniş kesimlerde hakim düşüncedir. Her ne kadar içinde bir çaresizlik ve yakınma taşısas da halk nezdinde bu somut, pratik bir bilinçtir ve boykotun halkta karşılığı olmadığını değil tam tersini işaret etmektedir.

Boykotun iktidarın ekmeğine yağ süreceği iddiası CHP'nin HDP'ye ve devrimci güçlere karşı geliştirdiği söylemin aynısıdır. Tam tersine bütün anti-demokratik uygulamalara, zor ve hileye rağmen seçimlerin ve seçim sonuçlarının kabullenilmesi iktidarın ekmeğine yağ sürmektedir. AKP bu yolla her bir adımını ve yöntemini düzen içi ve düzen dışı muhaliflerine kanıksatmakta, ardından daha kap-

samlı bir biçimde bu güçleri kumpasa almaktadır. Diğer yandan bu koşullarda başarı şansı çok düşük bir seçim üzerinden kitleleri umutlandırmak, propaganda edilen sonucun ortaya çıkmamasıyla birlikte kitlelerin daha da umutsuzlaşmasına hizmet etmektedir.

OHAL'in kaldırılmasına dair bir politik yönelim gerekliyse-ki gereklidir-ve buna dair gerçekten bir güç varsa bunun seçimler dışında şimdiye kadar tartışılması gerekmez miydi? Açık ki OHAL'in kaldırılması da seçim güvenliği söylemi de reformizmin hem hayali hem de bu koşullarda seçime gitmesinin bahanesidir. Dahası OHAL 'ismen' kaldırılrsa dahi aynı baskı koşullarının devam edeceğini öngörmek çok da zor değildir. Sormak gerekir devletin tüm şiddet ve manüpülasyon araçlarıyla saldırdığı, en ufak bir itirazın hapsedilen koşullarda, özellikle de T. Kürdistanı'nda hangi seçim güvenliğinden bahsedilmektedir? Dahası anti-demokratik seçim uygulamaları daha da keyfleştirilerek usulsüzlük ve hırsızlığın yasa haline geldiği koşullarda "seçim güvenliği" ne kadar işe yarayacaktır?

CHP'ye biçilen ilerici misyon aslında reformizmin açıkça söylemese de temel gerekçelerinden biridir. Tüm hayıflanma ve şikayetlerine karşın reformizm CHP'ye yedeklenmekten kendini alamamaktadır. Çünkü reformizm kendi gücüne güvenen bir politikayı değil kendiliğindencilığe, kitle kuyrukçuluğunu kutsayan bunun yokluğunda ise politik özneliği egemen sınıf kliklerinden birinden bekleyen bir muhteva taşımaktadır.

Reformizmin, boykotun kitlede hakim hale gelebilmesine dair argümanları ise ilginçtir. Reformizm kendiliğindencilığe öyle abartmaktadır ki politik yapılar boykotu gündemine almasa ve bunun için çalışmasa dahi kitlelerin büyük çoğunluğunun seçimleri boykot etmesini beklemektedirler. Aslında bunu istememektedirler çünkü bu durumda kitlelere sunacakları ne bir devrimci stratejileri ne de buna dair bir alternatifleri vardır. Dolayısıyla kitlelerin arkasına sığınarak ortaya koydukları düşünceler kendi korkularından ve geri düşüncelerinden başkası değildir. Reformizm ılımlı politik koşullar arayışındadır. Bunun için AKP'nin dizginlenmesi ve iktidardan düşürülmesi temel amaç olmuş durumdadır. CHP'den politik beklentileri gerçekleştirmediği noktada belirleyebildikleri en ileri politika yine CHP tabanına ve AKP karşıtlığına dayanan düzen içi ütöpic önerilerden oluşmaktadır.

Palazlandırılan Dolandırıcılık: Çiftlik Bank



Son günlerde en çok tartışma yaratan, ülke gündemine oturan konuların başında **Çiftlik Bank** ve CEO'su 27 yaşındaki Mehmet Aydın geliyor. Çiftlik Bank KKTC merkezli, internet üzerinden oynanan sanal bir oyun; oyuna üye olduktan sonra yatırılan parayla aylık %40 kazanç sağladığı iddia edilerek 80 bin insan dolandırıldı. İddia edilene göre; sanal olarak oynanan oyunda parayla alınan hayvanlar, gerçek çiftliklerde yetiştirilecek ve bu çiftliklerden kazanılan para, üyelere dağıtılacak. Bu söylenenlerin bir kısmı kısa bir süre gerçekleşti; insanlara bir miktar ödemeler yapıldı, çiftliklerde üretilen ürünlerden verildi ve kitlelerin güveni kazanıldı. Türkiye genelinde 500 bine yakın kişinin üye olduğu, yüksek kâr ortaklığı vaadiyle çiftçilerden hayvan alan Çiftlik Bank, bir süredir üyelere ödeme yapmadığı gerekçesiyle, Çiftlik Bank'a hayvan satan İnegöllü 200'e yakın çiftçi tarafından, Çiftlik Bank'ın Bursa'nın İnegöl ilçesine bağlı Sunpurpaşa Mahallesi'ndeki tesislerini kamyonlarla basarak hayvanlarını geri almak istedi.

80 bin insandan, yüksek kâr, çalışmadan para kazanma vaadiyle 500 milyon liranın üzerinde para toplayan **Mehmet Aydın** ise Mayıs 2017'de ortadan kayboldu, soluğu Uruguay'da aldı. 80 bin insanın, arabasını, evini satarak yatırdığı milyonlarca lirayla yurtdışına kaçan Mehmet Aydın, kendisine Uruguay'da lüks bir yaşam kurdu. Mehmet Aydın'ın binlerce insandan topladığı paralarla lüks arabalar ve lüks evlerde yaşaması ülkenin en çok konuşulan konuları arasına girdi.

Çiftlik Bank sanal bir oyun olmasına rağmen Türkiye'nin birçok bölgesinde çiftlikler, dükkânlar açarak insanların "güvenini" kazanmaya çalıştı. Mehmet Aydın'ın Bursa'da, Konya'da, Düzce'de açtığı çiftliklere, AKP yöneticileri, müftüler, imamlar, kayma-

kamlar, valiler katılırken, hep birlikte "Din, iman" safsatalarıyla, kitlelerin gerici duyguları okşanmış, "dış güçler istemese de bu çiftlikleri açıp, tarımı geliştireceğiz" denilmiştir. Mehter marşlarıyla, 'Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın' anonslarıyla kürsülere çıkılmış, "Kudüs kırmızı çizgimizdir" laflarıyla çiftlik açılışlarında dünyaya "meydan okunmuştur". Bir bütün devletin imkânları Çiftlik Bank için seferber edilmiş, Gıda ve Tarım Bakanı açılışlara mesaj yollamış, "kefil" olunmuş, palazlandırılmış, milyonlarca lira tutarında "hibe" verilmiştir.

Ülkemiz dolandırıcılık tarihi aslında köylerden büyük şehirlere göç ile birlikte farklı boyutlara evrilmiştir. Şehre göç eden taşralılardan "bir arpa boyu" daha kurnaz olanlar dolandırıcılığı farklı boyutlara taşımış, büyük vurgunlar yapmıştır. Bunların arasında belki de en farklı ve bu konuya en "eleştirel" bakanı, bir dönemin Sülün Osman lakabıyla tanıdığı Osman Ziya Sülün'dür. Krizi fırsata çevirmeye çalışan "fırsatçıları" bir nevi tokatlamıştır aslında. Vurgun yapmaya, kısa yoldan faizle para kazanmaya, insanların krizlerinden faydalanarak büyük vurgunlar yapmaya çalışanları dolandıran Sülün Osman, "Ben hayatım boyunca, beni dolandırmaya kalkışmamış tek bir kişiyi dolandırmadım" diyordu. Belki de ülkenin dolandırıcılık tarihinin, sisteme karşı "en eleştirel" yaklaşan dolandırıcısıydı. 40'ların 50'lerin ardından Sülün Osman'ın şöhretini, 80'lerde AFC ile birlikte ekonomiye hâkim hale getirilen, neo-liberal politikalar ve serbest piyasa ekonomisini "tokatlayan" Kastelli lakabıyla Cevher Özden alıyordu. Binlerce insandan yüksek faiz vaatleriyle paralar toplayan Banker Kastelli o kadar büyümüşü ki, Türkiye'nin 11. Bankası haline gelmiş, Fenerbahçe Kulübü'ne başkan adayı olmuştu. Türkiye serbest piyasa ekonomisinin en büyüklerinden biri haline gelen Banker Kastelli

çöküşü geçmesiyle birlikte ortağı olan sistem tarafından "günah keçisi" ilan edildi ve 8 ay kadar hapis cezasına çarptırıldı.

Türkiye'nin kitle dolandırıcılığı tarihi bir bu kadar daha geniş yere sahiptir. Banker Kastelli'den, Demirel'in hayali ihracatçı yeğenine, muhafazakar kitleyi her seferinde kendisine inandırarak dolandıran Jet Fadıl'dan, AKP-Cemaat işbirliği ile kitleleri dolandıran Deniz Feneri'ne kadar, yelpaze oldukça geniş durumdadır.

Dolandırıcılığa ve kısa yoldan para kazanma arzusuna ülkemiz gibi gelişmemiş ülkelerde daha sık rastlamak tesadüfi değildir. Emeginin karşılığını alamayan, geçinemeyen, sömürülen kitleler "refaha" kavuşmak için, parası olanlar ve yatırım yapmak isteyenler ise bireyciliğin ve daha fazla kazanmak hırsının da etkisiyle "parayla para kazanmak için" satılan hayallere inanıyor.

Türkiye ekonomisinden umudunu kesen, çalışarak geçinemeyen emekçiler, TV'lerde ünlü oyuncular eşliğinde boy boy reklamları çıkan, bakanından milletvekiline kefil olunan bu dolandırıcılık projesine, Çiftlik Bank'a varını yoğunu yatırdı.

Her iktidar, her toplumsal süreç kendi "tokatçısını" yaratıyor. İçinden geçtiğimiz süreçte gerici söylemler, "fetih nâraları", işgal saldırılarıyla zehirlenen kitlelerin tokatçısı da, vatan, millet dualarıyla, "yurtdışından üzerimize baskı uygulanıyor" söylemleriyle açılışlar yapan 27 yaşındaki Mehmet Aydın olmuştur.

Çiftlik Bank olayı sadece bir dolandırıcılık hikâyesi değildir. Çiftlik Bank olayı Türkiye'nin, TC hükümetlerinin tarihidir aslında. Yıllardır süre gelen siyasi iktidarlar, kitlelere şovenizm ve gericilik pompalamış, "refah" vadetmiş; açlığı, yoksulluğu, işsizliği bir kenara bırakıp kitlelere gelecek satmıştır.

Her kapıyı açtığı düşünülen, muhafazakar, milliyetçi, şoven tekerlemelerin Çiftlik Bank CEO'su tarafından her ortamda tekrar edilmesi, "her kapıyı açan anahtar" anlayışının kavrandığının göstergesidir. Kitle ve devlet dolandırıcılığı yıllardır süre gelen muhafazakar, milliyetçi, "solcu" iktidarların maskelerinin düşmesi, gerçek yüzlerinin ortaya çıkmasıdır.

İstanbul Newrozu'na Dair!

İstanbul Newrozu'nun örgütlenme sürecinden, Newroz gününe ve sonrasına uzanan sürece dair değerlendirme yapmayı geliştirici, öğretici bir ihtiyaç olarak görüyoruz. Çünkü ortaya çıkan tablo ve sonuçlar, önemli dersler içeren, devrimci eylem anlayışında sapmaları içeriyor. Bu süreci bu açıdan değerlendirerek eleştirilerimizi ortaya koyacağız.

İki yıla yakın süredir uygulanan OHAL ile birlikte ülkenin dört bir yanında sokaklar, meydanlar kontrol altında tutulmaya çalışılıyor. Halkın sokağa çıkma girişimleri öncelikle korku ve sindirme politikalarıyla engellenmeye daha ileri gidilerek saldırı, gözaltı, tutuklama operasyonlarıyla toplum egemenlerin korkusunun esiri haline getirilmeye çalışılıyor. Klasik bir yorum olsa da söylemekte fayda var faşist Kemalist diktatörlüğün karakteri budur.

21 Mart 2018 de Bakırköy Halk Pazarı'nda gerçekleştirilen Newroz mitingi de devletin kendi kontrolünde tutmaya çalıştığı bir etkinliğe dönüştürülmek istendi. Hakim sınıflar kendi bekalari bakımından yaşamın bütün alanlarında sınırları kendileri belirlemek isterler, bunun için kullanmayacakları politika da araç da yoktur. Esas olan devrimci, demokrat, yurtsever güçlerin bu olguları nasıl ele aldıklarıdır. Miting bu açıdan ele alınıp değerlendirildiğinde tartışılmaya muhtaç bir tablo ortaya çıkmıştır.

Miting alanına girişlerde halka terör estirilerek, kitlenin katılımını engellemek için koluğun özel çaba harcaması, girişlerde kadınların ruj, parfüm, deodorant gibi malzemelerinin yerlere atılması çakmakların, kalemlerin dahi fırlatılıp alana alınmaması... Mikrofon, ses yükseltici cihazların "aranızda provokasyona yol açar" denilerek engellenmesi, miting günü için 21 Mart gününden başka bir güne izin verilmemesi... "Efrin sözcüğü geçerse saldırırız" tehditleri, sarı kırmızı yeşil renklerin hiçbir şekilde alana sokulmak istenmemesi, sudan sebeplerle onlarca insanın gözaltına alınması... Tamamı kitlenin Newroz'a gelmesini engellemek için uydurulmuş keyfi faşist politikaların ürünüdür. Bütün bu engelleme girişimlerine rağmen halk kitleler halinde Newroz alanına akmıştır.

ÖRGÜTLENME SÜRECİ

Newroz geçmiş yıllarda olduğu gibi HDP - HDK'nin inisiyatifinde örgütlenmiş, miting için öncelikle HDP ve

HDK Örgütlenme Komisyonu üzerinden başvuru yapılmış bunun ardından Newroz Koordinasyonu adına basına açıklama yapılmıştır. Daha sonrasında kurumlarla Newroz için görüşmeler yapılmıştır. Başından itibaren kurumları içine alan bir tartışma ya-



pılmamış, bununla birlikte ortak deklarasyonun oluşturulması için toplantılar örgütlemekte eksik kalınmış, sosyal medya yoluyla işletilmeye çalışılan süreç sağlıklı yürütülemedi. Devlet ise bütün bu süreç boyunca Newroz'un kendi kontrolü ve psikolojik üstünlüğü ile yapılması şartıyla yapılmasına izin verilmesi eğiliminde

Newroz günü polisin "güvenlik önlemi" adı altında kendilerince caydırıcı olarak gördüğü, kitleye biktirici tahammülsüz yaklaşımı karşısında takınılan tutum söylenen uygulamayı sorgusuzca kabul etmek olmamalıdır.

olmuştur. Devletin tavrının bu bakımdan diğer illerdeki miting ve eylemlerden bir farkı yoktur.

Newroz günü polisin "güvenlik önlemi" adı altında kendilerince caydırıcı olarak gördüğü, kitleye biktirici tahammülsüz yaklaşımı karşısında takınılan tutum söylenen uygulamayı sorgusuzca kabul etmek olmamalıdır. Faşizmin koyulaştığı OHAL koşullarında miting "sorunsuz" bir biçimde yapmak tek başına amaç haline geldiğinde bu tutum kaçınılmaz olmaktadır. HDP - HDK'nin "sorunsuzluk" üzerine kurulu, eylemi amaçlaştıran bu yaklaşımı icazetçi bir tutuma dönüşmüş polis ablukasının altında polis ne derse yapılan bir eyleme dönüşmüştür. Onlarca kişi keyfi şekilde gözaltına alınmış akıbetleri ise halen belli değildir. Bir parantez de egemenlerin İbrahim Kaypakkaya

korkusuna dair açmak gerekmektedir. Mızrak çuvala sığmadı sığmıyor, sığmayacak muhakkak. İstanbul da Partizan flamalarının alana girmesine izin verilmedi. "Biz Partizan'ı biliyoruz, yasak" diyen polis pankartta ne yazdığına bakma zahmetinde dahi

bulunmadan Partizan için tetikte olduğunu göstermiş oldu. Daha arama noktasına gelmeden flamalara el koyarak üç kişiyi gözaltına aldı. Buraya kadar muhakkak tutum devlet reflektir. Buradan sonrası miting Örgütlenme Komisyonu başta olmak üzere mitingde görevli arkadaşların kavrayışları ve bilinçlerini esir alan anla-

yışla ilgilidir. Avukatların "yapacak hiçbir şey yok karakola götürürlerse yanlarına gideceğiz" demesinden tutalım da sahnenin etrafına çevrilen demir bariyer yetmezmiş gibi bir de bürokrasiden duvar örülmüştür. Gözaltı ve flamalara el konulmasının sahneden teşhir edilmesi istenmiş yaklaşık bir saat boyunca bürokrasi ile uğraşmıştır. Yapılan görüşmelerde herkesin birbirine devrettiği bir tablo oluşmuştur. Eylem komitesi flamalara el konulmasına ilişkin polisle muhataplık geliştirmediği gibi bir de durumun teşhirini yapmaktan imtina etti. Gereğesi sorulduğunda "biz bu miting selamete bitirmek istiyoruz, açıklama yapılması durumunda kitle kaygıya kapılabilir, daha konuşmalar dahi yapılmadı" şeklinde ifade edildi. Muhakkak biz de bu mitingin selameti kaygılarını dostlarımızla paylaşıyoruz. Ancak bu durum devletin faşist

uygulamalarını teşhir etmemek anlamına gelmemeli, kendi kaygılarımızı kitleye mal etmek anlamına ise hiç gelmemeli. Uzun uğraşlar sonunda, sahneden Partizan mesajı okunmasa da Partizan'ın alana alınmadığı gibi bir anons yapılmış, kaygılanacağı düşünülen kitle yapılan saldırıyı yuhalayarak protesto etmiştir. Ayrıca bir ayrıntıyı daha belirtmek gerekir ki Partizan alana girememiş değildir. Alana alınmayan, engellenen Partizan-İbrahim Kaypakkaya flamarıdır. Partizan bütün coşkusu ve kitleyle alanda yerini almıştır. Şimdi bütün bu ayrıntılı aktarımı neden yazdığımız kısaca da olsa anlatmak istiyoruz.

Faşizm koyu karanlık haliyle başta Kürt ulusu olmak üzere tüm halkın üzerine saldırmakta söz ve örgütlenme haklarını gasp etmekte, milletvekillerini dahi tutuklamakta zulüm politikalarını azgınlaştırarak sürdürmektedir. Bu koşullar altında Newroz gibi isyanın ve direnişin adı olan bir eyleme özel olarak yönelmesi onlar bakımından anlaşılabilir. Engelleyemeyeceği bir eylemi kendi kontrolünde ve sınırlarını kendisinin belirlediği bir şekilde yapılmasına izin vermiştir. Bu açıdan etkinliğin selametini düşünmek demek polisin belirlediği bütün sınır çizgilerine uymak olmamalıdır. Biz de elbette eylemin selameti ve hassasiyetinin farkında hareket ettik. Ancak kitlenin korkuya kapılacağı düşüncesi tamamen subjektiftir. Halk kitleler halinde meydana gelmiş, kendi renklerini buraya taşımak için yöntem bulmaya çalışmış engelleme karşısında direnmiş ve gözaltına alınmıştır. Mesele kitlelere öncülük etmesi gereken güçlerin kitlelerin gücüne ve öfkesine güvenmemesi, kendi kaygılarını kitlelerin kaygısı olarak ele almasıdır. Her ulustan Türkiye halkı faşist saldırılarda pişmiş, görmediği zulüm, zalimlik kalmamış; Kürt halkı savaşta, direnişi direnişte öğrenmiş zalime karşı direndikçe var olmuş bir halktır. Bu açıdan halkın kaygılı öncülere değil direngen önderlere ihtiyacı vardır. Önümüzde 1 Mayıs dahil bahar sürecinin gündem ve eylemlilikleri vardır. Bugünden başlayarak kaygı ve çekingenliklerin değil direniş iradesinin öne çıkarılması, bu iradeyi açığa çıkarmada sorumluluğu olan herkesin rollerini buradan tanımlamasının kaçınılmaz bir zorunluluk olduğunu düşünüyoruz.

BİR BARBARLIK GELENEĞİ: YAĞMA VE TALAN



Tarih perdesini hafifçe araladığımızda, dünden bugüne karşımıza "din adına" savaşanların, tarihe, kültüre ve insanlığa dair ne kadar değer varsa; onlara düşman oldukları çıkıyor. Binbir emek ve çabayla oluşturulan eserlerin, nasıl da bir çırpıda, acımasızca, barbarca yağmalandığını, yakılıp yıkıldığını görüyoruz.

TC devleti ve onun beslemeleri olan ÖSO çeteleri, 58 günlük havadan ve karadan bombardımanın ardından, artlarında yüzlerce kayıp, binlerce yaralı ve yerle edilmiş, yağmalanmış, talan edilmiş köy ve kasabalar bırakarak sonunda Efrin merkeze girdi. Bu işgalin bir boyutu elbette haksız savaşın her türlü vahşi ve insanlık dışı uygulamalarının kullanılmasıdır, diğer bir yanı ise, işgalci güçlerin barbarca, hunharca tarihi ve kültürel yerleşim alanlarına, müzeler, heykeller ve mezarlıklara saldırması, bunları yerle bir etmesidir. Efrin'de savaş elbette bundan sonra başka bir boyuta taşınacaktır. TC güçleri ve çeteler sanmasınlar ki, işgal ettikleri o topraklarda ellerini kollarını sallayarak dolaşacaklar... Aksine her anları, uykuları onların kabusu olacak bir direniş cephesi bundan sonra adım adım örülecektir.

Burjuva-feodal medya bu işgal saldırısını zafer çığlıklarıyla birlikte, saatler süren canlı yayınlarla, zafer sarhoşluğuna kapılmış histerik ve anlamsız söz, övgü ve yalanlarla, manipülasyonlarla günlerce gündeminden düşürmedi. Fakat hiçbir televizyon kanalı, gazete veya dergi bu işin arka planına yönelik en ufak bir yorum yapmadı hatta imada dahi bulunmadı. YPG'nin yolları kapatıp, sivil halkın çıkışını engellediğine hemen her saat başı dakikalar süren yorumlarla yalan haberler yapıldı, ama bu sivil halkın neden evlerini, yerlerini, bütün mal varlıklarını, yaşamlarını geride bırakarak "kaçtıklarına" hiç kimse değinmedi. Madem ki, TC

ailenin görüntüleri dakikalarca bu kanalların ekranlarını işgal ediyordu da, bu işgalcilerin Kürt gençlerine, yaşlılarına, kadınlara yaptıkları işkenceleri gözlerine perde inmiş bu kanallar, yorumcular, "uzmanlar" görmüyorlardı. Erdoğan'ın "düşünmezsen Kürt sorunu yoktur"un "görmezsen, göstermezsen" işgal yoktur versiyonudur bu.

Bir taraftan attıkları bombalardan etkilenmiş, korkmuş çocuklara kameralar önünde şov yaparak bir bardak su uzatan askerler dakikalarca o perdeli ekranları işgal ederken, diğer taraftan yine o askerlerin ve çetecilerin kameranın görmeyen kısmında evleri, işyerlerini, hayvanları yağmaladığını yine hiç kimse görmüyordu.

GEÇMİŞTEN BUGÜNE DEVRALINAN MİRAS

Tarih perdesini hafifçe araladığımızda, dünden bugüne karşımıza "din adına" savaşanların, tarihe, kültüre ve insanlığa dair ne kadar değer varsa; onlara düşman oldukları çıkıyor. Binbir emek ve çabayla oluşturulan eserlerin, nasıl da bir çırpıda, acımasızca, barbarca yağmalandığını, yakılıp yıkıldığını görüyoruz.

Tarihte yüzlerce örneği olmasına rağmen, biz sadece bir iki örneğe değinip, günümüzde yapılanlarla durumu somutlamaya çalışacağız.

İskenderiye Kütüphanesi M.Ö 3. yüzyılın başlarında Mısır'ın İskenderiye kentinde Ptolemaios Hanedanı tarafından kurulmuş antik bir girişimdir. Bu kütüphane, İskenderiye Müzesi olarak bilinen araştırma ens-

titüsünün bir parçası olarak inşa edilmişti ve insanlık tarihinde meydana getirilmiş en önemli eserlerden birisi olarak, bazı kaynaklara göre 150 bin bazı kaynaklara göre ise 400 bin ciltlik el yazması eseri bünyesinde toplamıştır. Peki ne oldu bu değerli kütüphaneye? II. Halife Ömer zamanında Mısır işgal edilir edilmez, Ömer'in verdiği talimat sonucu, paha biçilmez eserlerin bulunduğu bu kütüphane yakıldı. Ömer şöyle buyurur; "Bu kütüphanedeki kitapların içindeki bilgiler Kur'an'da varsa bunlara gerek yok. Kur'an'da yoksa bunlar geçerli değil (haramdır). Öyleyse ne duruyor, yakılmalı"

Bir diğer örnek ise; döneminin en önemli tarihi yapıtlarından olan Ayasofya'dır. Ayasofya, Fatih Sultan Mehmed'in (1451-1481) 1453'te Konstantinopolis'i (İstanbul) işgal etmesiyle camiye çevrilmiştir. Bu camiye çevirme aşamasında, duvarlarda ve taban ve tavanda yer alan el yapımı çizimler tahrip edilmiş, yerlerine camide kullanılacak araçlar yerleştirilmiştir.

Bu iki örneğin planlayanları ve uygulayanları, bugün Ortadoğu'da, Türkiye Kürdistanı'nda, tarihi, doğayı, sanatı yok etmeye çalışanların atalarıdır. Bugün o mirasçılar, atalarına rahmet okutacak bir vahşilikle bilime, sanata, kültüre saldırmaktadırlar.

Aynı mirasın devamçıları bugün işgal altındaki Efrin'de ilk iş olarak Demirci Kawa'nın heykelini yıktılar. Tarihi bir mit olan Kawa, başta Kürtler olmak üzere Ortadoğu halkları için direnişin, başkaldırının simgesidir. Kawa'nın demirden yapılma sembolik heykellerini yıkabilirsiniz, ancak Kawa'nın Dehaq'ı devirdikten sonra yaktığı ve tarihler boyu sönmeyen, sönmeyecek isyan ateşini asla Kürt halkının yüreklerinden, binlerce yıldır söküp atamayacaksınız!

TC faşizmi Kürt ulusuna her türlü yol ve yöntemle saldırmaktadır. Kültürel, inançsal, sanatsal ne kadar değer varsa büyük bir pervasızlıkla bunlar yok edilmeye, dağıtılmaya çalışılmaktadır. Yapılanlar soykırıma eşdeğerdir. Ancak Kürt halkı, dostları ve tarih yapılan bu zulmü unutmayacaktır. Zora karşı meşru olan isyan hakkını ve devrimci zoru kullanarak, zulme karşı direnişi yükselterek saldırıları geri püskürteceklerdir.

GÜNCEL POLİTİK KOŞULLAR, ORTAK DİR

Ülkemiz sınıf mücadelesi ve bu mücadelede devrimci-demokratik safta yer alan güçler zorlu bir dönemden geçiyor. Dünyada, bölgede ve özelde ülkede yaşanan gelişmeler ve bunun devlet yönetimlerine yansımaları ilerici güçlere ve halka kapsamlı bir saldırı dalgasını beraberinde getirdi. Sözkonusu gelişmelerin merkezinde emperyalist-kapitalist sistemin krizi ve buna paralel burjuvazi ve proletarya arasında artan çelişkiler bulunuyor. Bugün emperyalist ülkeler özgülünde "sağ muhafazakarlaşma", "ırkçılık" olarak tartışılan bu tablo; yarı sömürge ülkelere doğru kaydıkça açık bölgesel savaşlar, işgal ve katliamlar biçimini alıyor. Halihazırda faşist ve baskıcı iktidarlara sahip yarı sömürge devletler temsili demokrasiyi, biçimsel kuralları ve hatta parlamentolarını dahi hiçe sayarak faşist politikalarını azgın bir saldırı dalgasıyla halka, ilerici ve muhalif her güce yöneltiliyorlar.

Ülkemizde bu süreç AKP hükümetiyle ve daha özelde ise hükümetin Gezi/Haziran İsyanı sonrası adım adım geliştirdiği açık baskı politikalarıyla özdeşleşmiştir. Faşist-şovenist saldırganlık çeşitli aşamalardan geçerek sınır ötesinde Efrin'in işgaline, ülke içerisinde ise yeni bir saldırı dalgasına yükseltilmiş durumda. 12 Eylül AFC'si ve '90'lı yılların baskı politikalarını aratmayacak şekilde gözaltı, tutuklama, işkence, infaz, kitle katliamı, ifade ve eylem yasakları, kültürel dayatmalar ve daha yığınla fiziki ve ideolojik saldırı gerçekleşmektedir. Bu saldırılarla ülkemiz devrimci-demokratik güçleri ciddi oranda zayıflatılmış durumda. Bu zayıflığın politik yapıların birçoğunda örgütsel kriz durumu yarattığı açıktır. Kürt ulusuna karşı imha, inkar ve asimilasyon politikalarını esas alan devlet en büyük ve en yoğun saldırısını Kürt Ulusal Hareketi'ne yöneltmiş, orada da ciddi bir zayıflamaya yol açmıştır.

Biçimi değişse de düzen içi siyasi güçler, sol reformist güçler, sendikalar, dernekler, odalar ve toplumun örgütlü her kesimi bu saldırılara bir biçimde maruz kalmış durumda. CHP nezdinde

hükümetin politikalarına direneme ve hatta teslimiyet, reformist güçler nezdinde ise esasta CHP'ye ve Kemalist tabana yedeklenme şeklinde savunma politikası öne çıkmaktadır. Hükümet karşıtı neredeyse tüm örgütlü güçlerin içine çekildiği bu kendini savunma durumu saldırıları azaltmadığı gibi hükümeti daha da cesaretlendirmektedir.

Olumsuz koşullar içerisinde, kapsamlı bir saldırıyla karşılaşıldığında geri çekilmeler ve savunmaya dayalı politikalar uygulanabilir. Bu sınıf mücadelesinin nesnel yansımalarından biridir. Fakat ülkemiz özgülünde devrimci-demokratik ve ilerici güçlerin izlediği politikanın doğru bir savunma veya geri çekilme politikası olmadığı açıktır. Reformist güçlerin büyük bölümünün sığındığı CHP, Cumhuriyetçilik ve Kemalizm limanı, onları saldırılardan korumak yerine düzenle bütünleşmelerine yol açacak ya da CHP'nin akıbetini paylaşmaya mecbur bırakacaktır.

Devrimci-demokratik güçler fiziki saldırılar altında eylem ve harekete geçirebilme kabiliyetlerini ciddi oranda yitirmiş durumdadırlar. Adı konmamış bir geri çekilme ve savunma durumu orada da yaşanmaktadır. Fakat ülkemiz devrimci-demokratik güçleri kendi özgüllüklerine göre tutuklama ve şehitlerle ciddi kayıplar vermiş durumdadır. Burada tartışılması gereken ise hangi koşullarda ve hangi politikaların sonucu olarak bu kayıpların verildiğidir. Komünistler de dahil olmak üzere devrimci-demokratik güçlerin hem dünyada, bölgede hem de ülkede yaşanan politik gelişmeleri doğru değerlendirerek buna uygun bir politika geliştirebildiğini söylemek mümkün değildir. Arap ülkeleri ve Kuzey Afrika ülkeleri nezdinde ciddi ayaklanma ve çatışmalarla yol alan süreç, gelişmekte olan şeyin devletlerin politik yapılarında daha faşist ve tek merkezli yönetimler olduğunu göstermekteydi. Ancak "Arap Baharı" isimlendirmesinde de görüleceği gibi genel eğilim gerici baskı rejimlerini yıkan ayaklanmalar ve ardından demokratikleşmeye evrilecek bir süreç şeklindeydi. Oysa ne emperyalist-kapitalist sistemin ne de yarı sömürge ülkelerin ekonomik, sınıfsal çelişkileri buna uygun bir

nesnellik taşıyordu. Nitekim sonuç birçok ülke nezdinden daha faşist, kukla yönetimlerin iktidara taşınması, gerici iç savaşlar ve bölgesel çatışmalarla halkın bastırılması, halk hareketinin yönünden saptırılması ve devrimci-demokratik güçlerin tasfiyesi şeklinde cereyan etmiştir.

Halk hareketlerinin devrimci-demokratik sonuçlar üretmemesinin kuşkusuz tek nedeni sistemin dayattığı nesnellikler değildir. Hatta bu nesnellikler ve çelişkilerin düzeyi tam da devrimlerin önkoşullarıdır. Ancak doğru ideolojik-politik hatta sahip, kitlelerde kök salmış komünist partilerin özne olamadığı ya da doğru stratejiler hayata geçiremediği koşullarda emperyalist güçlerin yönlendirmesinde her ülke nezdinde yeniden gerici yöntemler tesis edilmiş ya da halk hareketi mezhepçi, gerici bir iç savaş içinde boğulmuştur. Kuşkusuz bu ülkeler nezdinde süreç tamamlanmış ve her şey bitmiş değildir. Dönem dönem baş gösteren ayaklanmalar ve bu sefer başka ülkelerden patlak veren halk hareketleri yarı sömürge ülkeler nezdinde ayaklanma ve iç savaş diyalektikliğinin işlemeye devam ettiğini gösterir niteliktedir.

Ülkemiz özgülünde ise Gezi/Haziran İsyanı ve devamındaki gelişmelerin işaret ettiği politik koşullar yeterince görülebilmiş, buna dönük hazırlık yapılamamıştır. Kürt ulusal mücadelesinin ülke politik koşullarına özel etkisi altında devletin geliştirdiği kapsamlı saldırı politikası görece uzun bir zaman bilince çıkarılamamıştır. Etkisi ve kalıcılığı boyutuyla taktik politikaları aşan bir biçimde devrimci-demokratik güçlerin legal demokratik alana hapsedikleri ve bu mücadele biçimlerini esas aldıkları bir gerçektir. Süreçte parlamento ve seçimler özel bir yer tutsa da asıl kırılmanın devrim iddiasında, politik iktidar bilincinde ve buna bağlı olarak özel bir önem kazanan örgüt ve örgütlenme biçimlerinde yaşandığını söylemek gerekir. Hangi biçimiyle olursa olsun iç savaş gündemine almayan, avantajlı koşullarda buna hazırlanmayan, buna uygun olarak örgütlenmeyen her yapı kaçınılmaz olarak ideolojik savrulmalara ya da fiziki tasfiyeye maruz kalmış durumdadır.



Öyleyse ilk elde görev sağlayacak olanı sağlamlaştırılması ve y

Gezi/Haziran İsyanı öncesinde de devrimci güçler nezdinde illegalite ve sıkı disipline dayalı örgütsel yapıların hakim olduğunu söylemek abartı olur. Fakat sonraki süreçte, kitle mücadelelerine bağlı olarak taktiksel olarak yoğunlaşılması gereken legal biçimler bünyeyi sarrarak varolan düzeyi daha da geri düşürmüş ve şekilsizleştirmiştir. İllegal sokak pratikleri, aylarca süren parçalı direnişler dahi kendi içinde gevşek ve deşifre bir biçim olarak disiplinsizliği ve legalizmi beslemiş, aynı zamanda kendini açık hedef haline getirmiştir. Devrimci güçler nezdinde Suriye Kürdistanı'nda yürütülen savaşta belli oranda da T. Kürdistanı'ndaki savaşta var olarak gerilla savaşına ve buna uygun bir örgüt yapısına eğilim kendini göstermiş ancak bunun etkisi sınırlı kalmıştır. Savaş ve savaşçı parti gerçeğine aykırı bir biçimde lokal düzeyde savaşın bir ucundan tutarken diğer ucunda ve esasta legalizm ve barışçıl mücadeleler hakim hale gelmiştir. İllegal devrimci mücadele ve illegal devrimci örgüt sorunu çap değiştirerek sadece karar almakla düzeltilebilecek bir sapma olmanın ötesine geçmiş, yeni koşullar içerisinde en baştan inşa edilmesi gereken bir noktaya ulaşmıştır.

Şu anki sorun savaşa göre şekillenmiş illegal devrimci partinin nasıl inşa edileceğidir. Zira öznel koşullar düne göre gerilemiş, fiziki yetersizliklerden daha önemlisi bu bilinç, kültür ve gelenek aşınmıştır. Bilinç, kültür ve gelenekten kastın söylem ve soyut istek olmadığı

ENİŞ HATTI VE DEVRİMCİ ÖRGÜTLENME

Devrimci özneliği devrimci örgütün yeni koşullarda inşasıdır.



açıktır. İlegalite ve sıkı disipline dayalı devrimci örgütsel yapı, her bir kaybını telafi edecek, yenilerini yaratacak bir süreklilik ve etki geliştiremediği koşullarda örgütün etki ettiği tabanda, söylemde aynı doğruları savunsa da somutta ve pratikte bundan bütünüyle uzak bir gerçeklik şekillenmektedir. Bu ve benzeri şekilsiz devrimcilikler sürecin ihtiyacını karşılayacak nitelikten yoksundur. Mücadelenin belli alan ve biçimleri bakımından halen bir güç ve potansiyel taşısa da aşılması gereken tablo tam da bu legalize olmuş, deforme ve gevşek "devrimcilik"tir.

ORTAK DİRENİŞ HATTI, EYLEM BİRLİKTEKİLERİ...

Devrimci-demokratik güçlerin ideolojik-politik bir yönüzlük ve örgütsel yetersizlikle baş başa olduğu bugünkü koşullarda devletin saldırıları artmakta ve farklılaşmaktadır. Devlet pratikte eylemsizliği düşüncede ise düzen içiliği daha doğrudan dayatmaktadır. Legalizm, reformizm, menşevizm, sınıf dışılık, kitle kuyrukçuluğu, Kemalizm, eklemlenme vb. ideolojik ve örgütsel hastalıklar devrimci-demokratik güçlerin değişik bölüklerinde değişik oranlarda etkilere sahiptir ve bu hastalıklar son dönemde daha da artmıştır. Bütün bu hastalıkları devletin ideolojik ve fiziki saldırılarından ayrı düşünemeyiz. Ancak devlet iktidarını elinde bulunduran AKP bununla da yetinmemekte daha ileri düzeyde kendi politikalarına angaje olmuş ya da ona zararsız bir düzen içiliği

ve teslimiyeti dayatmaktadır.

Saldırıların kapsamlı niteliği, her bir güç çözümünü farklı noktalarda görse de, ortak bir direniş hattı, eylem birliği ve dayanışmayı zorunlu kılmaktadır. Bu ortaklıkta reformizmin CHP'ye ve Cumhuriyetçi/Kemalist tabana yaslanan politik çizgisi onu sürekli olarak seçimlere ve ütopyik hedeflere odaklamaktadır. O nedenle kurulabilecek ortak bir direniş hattının, eylem birliğinin politik muhtevasında daha baştan bir ayrışmaya denk düşmektedir. Kürt ulusal sorunundaki kayıtsız veya sosyal şoven konumlanması, reformizmin, bugünkü gerçeklikte direnişin ana gövdesi olan Kürt ulusal hareketiyle ve aslında devrimci demokratik düzlemde bir direnişler arasına da mesafe koymasına neden olmaktadır. Reformizmin söylem ve politikalarını baktığımızda onların asıl ortaklık ve birlikteliği CHP'de ve onun hitap ettiği kitlede aradıkları anlaşılmalıdır. CHP'ye getirdikleri yığınla eleştiri, CHP'nin ne yapması ya da yapmaması gerektiğine dair yığınla makale, reformizmin politik özne rolünü CHP'den belediklerinin de itirafı niteliğindedir. Ne 'şans'ki CHP her defasında hayal kırıklığına uğratmakla kalmamış hükümetin politikalarına üstü açık veya kapalı destek olarak reformizmi çaresizliğe sürüklemiştir.

Ülkemizde demokratik muhalefetin bu ve benzeri zaafılarıyla tüm bileşenlerin "asgari müştereklerde" ortaklaşması sadece AKP-Erdoğan-hükümet karşıtlığıyla gerçekleşebilir gözükmekte ve öyle algılanmaktadır. Bu yaklaşım komünistlerin reddettiği bir yaklaşımdır ve bugünkü koşullara gelinmesinde de olumsuz bir rol oynamıştır. Devleti, egemen sınıfları, her bir kliğiyle Türk şovenizmini hedefe koymayan bir politika ve birlikteliğin hiçbir anlamı ve değıştirme şansı yoktur. Ülkemizde demokrat olmanın dahi temel ölçütlerini sağlamayan, egemen klik ve yapılardan birine yaslanarak inşa edilecek şey iktidarı sarsmayacağı gibi hiçbir biçimde alternatif de teşkil etmeyecektir. Bugün iktidarın dahi tüm yönleriyle "kuraldışı" hareket ettiği koşullarda düzen içi ve gerici kliklere dayalı bir politika, dolaylı olarak iktidarı güçlendiren bir rol oynamaktadır. Doğal olarak ortak direniş hattı,

eylem birlikteliği gibi tartışmalar biz komünistler açısından en başta düzen içine ce CHP gibi faşist partilere yedeklenmeyecek devrimci-demokratik güçlerle anlam kazanmaktadır. Kemalizm'in etkisindeki reformist güçlerle her iki cepheden(Kemalizm-devlet ve devrim) ideolojik mücadeleye dayalı, kitleler üzerindeki gerici etkilerini kırmaya, aynı zamanda onları ileriye çekmeye dönük bir güçlerle ortak bir direniş hattı ve eylem birlikteliğinin aranmasıdır...

FAŞİZMİN BOYUTLANDIĞI KOŞULLARINDA ÖRGÜTLENME...

Devrimci güçler dünden bugüne sergiledikleri öngörüsüzlükler ve hataların ceremesiyle bugünkü olumsuz koşullar içerisinde yüzleşmektedir. Öngörüsüzlük ve hatalar kendini, iç savaşa hazırlanmama ve bununla paralel olarak görece olumlu koşullara sahipken illegal devrimci örgüt inşasına yoğunlaşmama da göstermiştir. Aynı hatalar birtakım iç sorunların etkisine maruz kalmış olsa da komünistler için de geçerlidir. Legal-demokratik olanakların arttığı, kitle mücadelesinin geliştiği koşullarda bu olanakları kullanma noktasındaki geç kalma durumu tersi şartlar geliştiğinde ise hızlı bir biçimde iç savaşa ve illegal devrimci biçimlere yönelememe olarak da kendini göstermektedir. Açık ki bu noktada gelişmeleri öngöremeyen ve buna uygun olarak örgütü şekillendiremeyen bir önderlik sorunu, tutukluk ve beklemecilik kendini göstermektedir.

Devrimci-demokratik güçlerin Gezi/Haziran İsyanı'ndan bugüne 'alıştıkları' ve tek yanlılaştıkları legal kitle mücadelesi uzun bir süre açık baskı koşullarında da zorlanmış ve bu hatalı tutum başarı elde edemeyerek kitlede umutsuzluğu ve politik yapılar nezdinde ise fiziki daralmayı beraberinde getirmiştir. Bugün açık ki devrimci politik hattı ve disiplinli örgüt yapısıyla iktidara karşı savaşın öznesi olamayan hiçbir politik aktörün kitlelere umut taşıması ve onları güvenini kazanabilmesi mümkün değildir. Öyleyse ilk elde görevimiz devrimci özneliği sağlayacak olan devrimci örgütün sağlamaştırılması ve yeni koşullarda inşasıdır.

Devrimci örgütün sağlamaştırıl-

ması ve yeni koşullarda inşası fiziki yetersizlikleri içinde barındırır da esas olarak ideolojik bir duruş ve politik yönetim sorundur. Reformist cenah tarafından küçümsenen devrimci hücre örgütlenmeleri sürecin ana ihtiyaçlarından biridir. İdeolojik olarak donanımlı, diri ve disiplinli bir devrimci örgüt yapısının yetersiz olduğu koşullarda politik süreçlere müdahale edilemediği gibi tersine hakim çizgilere eklemlenme kaçınılmaz olmaktadır. Diğer yanılla ise mücadelenin her alanda yasaklandığı ve saldırılara maruz kaldığı koşullarda yeraltının geliştirilmemesi devrimci çalışmayı saldırılara ve fiziki tasfiyeye de açık hale getirmektedir. Komünistlerin acil olarak ihtiyaç duyduğu şey, bugünkü siyasi koşullarda var olmasını ve gelişmesini sağlayabilecek olan devrimci örgütlenme biçimleridir. Bu örgütlenmenin özü gizliliğe dayanan, legal ve illegal biçimleri barındıracağı tartışmasızdır. Bu temelde legal alandaki, sendikal mücadele ve demokratik kitle örgütlerindeki mücadelelerin asıl örgütlenme yönelimiyle bağı kurulmalı, devrimci örgütün kitlelerle kuracağı ilişki doğru araç ve yöntemlere oturtulmalıdır. Zira devrimci hücre örgütlenmesi kitlelerden uzaklaşmak ya da kendi içine kapanmak değildir. Gizlilik esas olarak devrimci faaliyetin ve devrimci örgüt yapısının gizliliğidir. Bölgemizde ve ülkemizde yaşanan ayaklanma ve halk hareketleri bize, kitlelerle köklü bağlara dayanan, pratiğiyle kitleye güven taşıyan, iç savaşa göre şekillenmiş devrimci yapıların tayin edici rolünü göstermektedir. Bu devrimci örgütsel nitelik sağlanamadığında kendiliğinden kitle hareketleri de sönmekte ve daha geri koşullar kendini göstermektedir. İdeolojik ve fiziki tasfiye boyutu kazanan devletin saldırıları karşısında inşa edeceğimiz devrimci politik hattın yolu illegal, disiplinli devrimci örgüt ve örgütlenmeden geçmektedir. Saldırılarına göğüs gerebilmenin, kitlelerin umudun büyütebilmenin ve büyük mücadelelere hazırlanmanın yolu da buradadır.

Sonu başından belli olan film: Rusya'da Seçimler Gerçekleşti

Öncelikle Rusya'daki devlet örgütü şekli birden fazla kapitalist tekelin temsilcisi olan partilerin bir koalisyon şekli değildir. Rusya; geri dönüş öncesi gelişen devlet kapitalizmi uygulamasının KP içerisinde çıkan grupların gasp etmesi sonucu tekrardan kapitalleşen ve Cumhuriyetler Birliği yapısı üzerinden emperyalizmini ilan eden bir devlettir. Bundan kaynaklı farklı partilerden daha fazla desteğe sahip ve bir nevi tek parti, bizzat devlet aygıtının kendisini de oluşturan belirli bir zümredir.



23 Mart tarihinde Rusya'da tekrarlanan başkanlık seçimlerinde sonuç resmi olarak açıklandı. Üçüncü kez başkan seçilen Putin'in kendince zafer açıklamaları, RTE'nin tebrik telefonları, AB ve ABD emperyalizminin sessizliğe bürünmesi ve birçok şey şu ana kadar medyaya yansdı.

Marks parlamentonun burjuvazinin ahırını olduğunu söylese de okunması gereken veriler daha derindedir. Bunu değerlendirirken Mao'nun "mevzular gözüktüğü gibi olsaydı, bir özü olmasaydı bilime gerek kalmazdı" sözü kulağımıza küpe olmalıdır.

Yüzde 76 gibi geniş bir oy aldığını iddia eden Putin'in; onu seçen %76'nın nasıl seçtiğinin ve bu gerçekliği var eden somut koşulları doğru ve sağlıklı okumak şu anda suretini gördüğümüz Rus emperyalizminin yakın zamanda gerçekleşebilecek saldırgan politikalarının ve kendi içinde istikrar sağlama çabasının okumasını yapabileceğiz.

Öncelikle Rusya'daki devlet örgütü şekli birden fazla kapitalist tekelin temsilcisi olan partilerin bir koalisyon şekli değildir. Rusya; geri dönüş öncesi gelişen devlet kapitalizmi uygulamasının KP içerisinde çıkan grupların gasp etmesi sonucu tekrardan kapitalleşen ve Cumhuriyetler Birliği yapısı üzerinden emperyalizmini ilan eden bir devlettir. Bundan kaynaklı farklı partilerden daha fazla en fazla desteğe sahip ve bir nevi tek parti, bizzat devlet aygıtının kendisini de oluşturan belirli bir zümredir. İşte bu zümrenin artan emperyalist saldırganlık politikalarıyla birlikte bir istikrar talebi vardır.

Bazıları daha dün gibi Rusya'daki tekellerin başları ile toplantı yapan ve iş adamlarına yatırımları konusunda azar atan Putin görüntülerini hatırlayacaktır.

Daha sonrasında IŞİD ve Ortadoğu konusunda BOP'u eleştiren, kendince alternatifinin hazır olduğunu söyleyen gene aynı Putin'dir. Putin şahsında medyada kendisini ve açıklamalarını somutlaştıran, kendi planları konusunda atağa geçen Rus emperyalizmidir.

Ancak özellikle öne çıkan konu Putin'in %76 gibi bir oy almasıdır. En güçlü rakibinin "yolsuzluk" bahanesi ile seçimlerden men edilmesi, karşısına rakip çıkmaması, kendisinin katıldığı bir yarışma komitesi toplantısında: "Bu yarışmalar 2019'da düzenlenecektir ancak Rusya seçimleri 2018'de. Belki ben başkan olmayacağım ancak o başkan Rusya'yı burada temsil edecektir." diyerek aslında kendisinin de temsilci olduğunu ortaya koymuştur. Ancak bugün Rusya'da devletin temsiliyetini %76 gibi bir rakama çıkararak iki gerçeklik vardır.

Bunlardan ilki halkın ve emekçilerin yaşanan fakirleşmeden ve diğer yandan her geçen gün daha da sivrilererek açığa çıkan zenginler olgusudur. Bir çok anket şirketi farklı tarihlerde Rusya'da ekonomik ve sosyal refah için eski Sovyetlere bir özlem olduğunu, bugün Lenin ve Stalin'in Rusya'da Kruşev revizyonizmi dönemi sonrasına oranla kat be kat daha fazla olduğunu ortaya koymuştur. Rusya'daki egemenler kendilerinin sebep olduğu bu gerçekliğe kör davranmamıştır. Emekçiler ve halk içinde artan huzursuzluk aslında kapitalist emek sömürsünden kaynaklıdır ancak her emperyalist ülkede olduğu gibi sömürge ve savaşlar üzerinden edinilen yeni kazanımlarla bu yaraya pansuman yapılması kararı da seçimlerden çok öncesinden deklere edilmiştir.

3 Mart tarihinde Rusya'da düzenlen-

nen yıllık ekonomi ve devlet değerlendirme toplantısında uluslararası operasyonlarına ve Suriye'deki durumuna dikkat çekilirken Putin satlerce yeni geliştirdiği silahları tanıtmıştır. Emperyalist saldırganlığa tamamen ve rakipsiz hazır olduğunu açıklamaya çalışan Putin şahsında somutlaşan Rus emperyalizmi; orada "ülkedeki fakirlikle mücadele için bu politikaları uygulayacağız" diyerek artan huzursuzluğa kendisi haricinde bir adres vermektedir. Rusya, ezilen dünya halkları için tehlikeli büyük emperyalist güçlerden biri olarak yükselen bir ivmeyle dünya pazarlarında daha fazla söz sahibi yolunda ilerlemektedir.

Bu durum çoğu kez göz ardı edilirken MLM'lerin dikkat etmesi gereken nokta olduğu gerçeğinin altını çizmekte yarar görüyoruz.. Zaten şovenizmin uzun zamandır tavan yaptığı Rusya'da fakirliğin bedelinin kendi "ulus"unun dışında bir adrese fatura çıkarması beklenen bir durumdu. Aslında seçimler öncesinden Putin'in verdiği mesaj netti; Rusya eskiden kendisinin de düzenlediği emperyalist saldırganlık politikalarına geri döneceğini, buradaki yıkımın onarılması bahanesiyle yaratacağı kaynaklardan kendisinin beslenirken bir kısım seçeceği kesimin de finanse edileceğini ve böylece ülkedeki fakirlik oranının da aşağıya çekileceğini açık bir biçimde deklare etmiş oldu.

İkinci bir durumsa Rusya'nın yukarıda da anlattığımız gibi devlet kapitalizmi uygulamasının kapitalistlerce ele geçirilmesi ve tekeli sermaye tarafından yönetiliyor olmasıdır. Zaten seçimlerden halen bir kısım umut besleyenler de dahil olmak üzere sandıkta "sonu başından belli bir film" izlenmiştir. Bu film sadece Rus emperyalizminin sergilediği bir gösterim değil, hükümet ve devlet arasındaki ilişkiyi sergileyen bir doküman olarak ele almak gereklidir.

Seçimlerin ardından devam eden haftada Çin'in seçim sonuçlarından memnuniyeti konusundaki açıklaması, ABD emperyalizmi ile olan çelişkilerinin sonucu olarak ortaklaşa ve aynı tarihte ABD devlet bonolarının iki devlet tarafından aynı tarihte satışa çıkartılarak, inceden de olsa bir ekonomik çatışmanın başlatılması aslında bundan sonrasında Rusya emperyalizminin gündemde teşkil edeceği yere işaret ederken bizlerin de gündeminde duracağını ortaya koymuştur.

Efrin Hangi Gelişmelerin Habercisi Olacak?

Kürt Ulusal Hareketi'nin (KUH) Efrin Direnişi Kobane Zafiri'nde olduğu gibi sonuçlanmadı. Faşist Türk devleti Efrin'e girdi.

Efrin üç taraftan TC'ye güneyde ise rejime sınırdadır. Türk devleti saldırı taktiğini Efrin'in coğrafi konumunu dikkate alarak şekillendirmiş ve Efrin'e üç yandan saldırmıştır. TC, bu işgal saldırısında hava ve kara araçlarıyla birlikte yüz bin asker, binlerce ÖSO çetesi kullanmıştır. Efrin'i savunan ise milis gücünü saymazsak eğer, on bin civarında YPG/YPJ savaşçısıdır. Güç dengeleri sorunu bir savaşın kaderini belirleyen unsurlar arasındadır. Bu unsurla birlikte Efrin coğrafyasının küçük olması KUH aleyhine bir diğer unsurdur. Dolayısıyla Efrin direnişi küçük bir coğrafyada büyük bir gücün işgal saldırısına karşı küçük bir gücün direnişidir.

Efrin halkı ve savaşçılar iki ay süren direnişleriyle Efrin'in kolay yutulur lokma olmadığını gösterdiler. Efrin Meclisi sözcüleri direniş boyunca 500 sivil kayıplarının ve binlerce sivil yaralıların olduğunu, SDG'den de 820 savaşçının şehit düştüğünü açıkladılar. Bu rakamlar direnişin çapını anlamamıza yardımcı oluyor.

"BU GECE EFRİN'E GİRİYORUZ"

Düşmanın Efrin taktiği kuşatma, hedefe doğru daraltarak ilerleme; KUH'un taktiği ise düşman ilerlemesini durdurma, kuşatma ve daraltma taktiğini boşa çıkartma olmuştur. Faşist Türk devletinin ilerlemesi karşısında KUH savaşçıları her cephede direnmiş, fakat bunu bir mevzi savaşına dönüştürmemiş; kırsal bölgedeki sivil halkı tahliye ederek adım adım geri çekilmişlerdir. Kürt Ulusal Hareketi'nin Efrin kırsalı için uyguladığı savunma taktiği, güç ilişkileri ve mevcut koşullarla örtüşmektedir. TC ve ÖSO çetelerinin kırsalda hakimiyet sağlaması, üç yönden Efrin'e dayanması, Efrin kent merkezini kuşatması, mevcut koşullarla birlikte değerlendirildiğinde beklenen bir sonuçtur. Efrin saldırısının kaderini köyler ve kırsal alanlar değil Efrin kent merkezi belirleyecektir.

TC ordusunun Efrin kent merkezine ilerleyişi engellenememiş ve 11 Mart'ta Efrin Türk ordusu tarafından



kuşatılmıştır. T. Erdoğan aynı gün yaptığı konuşmada "bu gece Efrin'e giriyoruz" demişti. Bütün direniş süreci büyük bir şehir savaşı yaşanacak biçimde işliyorken, TC'nin o gece veya kendisi için uygun bir zamanda Efrin'e saldırıya kalkışacağına işaretler yüksekti. Türk devleti Efrin kent merkezine girmek için zamanlamayı özellikle belirledi ve 18 Mart'ta yani Çanakkale Savaşı'nın 103.yıldönümünde saldırıya geçti. Fakat SDG ve sivil halk yoktu, dolayısıyla herhangi bir direniş yaşanmadan kent merkezi ele geçirildi.

TC ve ÖSO çetelerinin kent merkezini kuşattığı tarihte kente girdiği tarih arasında bir haftalık bir süre var. Bu süre kentin tahliyesi için yeterli bir süredir. Bunun için TC devleti ile PYD arasında doğrudan ya da dolaylı bir uzlaşma sağlandığı düşünülebilir. Nitekim Efrin kent merkezi kuşatma altındayken Suriye İlerici Parti yetkilisi TC devleti ile Efrin'in boşaltılmasına dönük görüşmeler yapıldığını açıklamış "YPG ile görüşmeler mi var?" sorusu aynı haberlere konu olmuştu. Beklentiler büyük bir kent savaşı yaşanacağı yönündeyken bu açıklama ilgi görmemişti. PYD ile TC arasında bu yönde bir temas olup olmadığı sorusunu bugün için tam ve doğru biçimde yanıtlayamayabiliriz. Fakat SDG'nin Efrin kent merkezini direnişsiz biçimde TC'ye bıraktığı tartışması götürmez bir gerçektir.

ZAFER VE YENİLGİLERDE ANA NEDENLER

Efrin direnişi objektif koşulların Kürt Ulusal Hareketi'nin aleyhine olduğu bir momentte gerçekleşti. Düşman esaslı hatalar yapmadıkça veya Suriye'de güç dengelerinde ya da varolan güçlerin politikalarında direniş lehine önemli bir değişiklik olmadıkça Ef-

rin'in işgali kaçınılmazdı. Görüyoruz ki TC devleti, Efrin saldırısının zamanlamasını rastgele değil, bilinçli bir biçimde tespit etmiş, objektif koşulların kendisi için en elverişli olduğu zaman aralığını beklemiştir.

Başkan Mao yenilgileri objektif ve sübjektif olmak üzere iki nedende aramak gerektiğini söyler. Mao "hangi sınıf, grup, örgüt, kişi yenilirse yenilsin sebep yukardakilerden birisidir ya da ikisidir" der. Objektif nedenler kişilerin örgüt ve partilerin iradesinden bağımsızdır. Oluşmuş, ortaya çıkmış mevcut verili koşullardır. Buna göre düşmanın gücü, verili ülkedeki sınıfların karşılıklı ilişkisi, yine böyle bir ülkede ve dünyada düşman kamp arasındaki çelişki ve çatışmaların, bloklamanın durumu ve düzeyi, verili ülkede halkın yaşam düzeyi, sorun ve talepleri gibi unsurlar objektif koşullara dahildir. Sübjektif etken veya nedenler ise kabaca insan iradesi dahilinde yapılan, yapılacak olanlardır. Örneğin komünist, devrimci veya yurtsever hareketin örgütlü gücü, kitlelerle bağlarının düzeyi, harekete geçirdiği, geçirebileceği kitle gücü, politika ve taktikleri vs. vs.

MLM'ler yenilgi ve zafer sorununu bilimin ışığında yukarıda belirttiğimiz iki kavramla ele almıştır. Aynı yaklaşımı Efrin yenilgisinde de göstermek gerekir.

Objektif koşullar Efrin Direnişi'nin aleyhine idi. Kürt Ulusal Hareketi'nin karşısında, askeri bakımdan çok güçlü bir düşman vardı. Türkiye'de devrimci demokratik hareket gerilemiş ve dağınık durumdaydı. İş başındaki faşizm OHAL ile daha bir berkitilmişti ve Efrin'in işgali aleyhine tek bir söz dahi gözaltı, tutuklanma gerekçesi sayılıyordu. Karşı devrim içerisinde

ise ciddi bir parçalanma olmasına rağmen, Kürt ulusal sorununda tek bir ses gibiydiler. Suriye özgülünde ise nedenleri farklı olsa da, ABD ve Rusya başta olmak üzere emperyalist güçler ve Esad rejimi Efrin saldırısında TC'nin yanındaydılar ya da dolaylı olarak onaylamışlardı. Faşist TC devleti Efrin saldırısını bu ve benzer elverişli koşullar altında gerçekleştirdi. Örneğin Suriye hava sahasının kapalı olma koşullarında Türk devleti bu saldırıya yeltenemezdi.

Şüphe yok ki Kürt Ulusal Hareketi Efrin direnişi için elverişli subjektif koşullara sahipti. Bir kere Efrin halkı içerisinde örgütlüydüler ve büyük bir kitle gücünü harekete geçirebiliyorlardı. Savaş deneyimleri ve kurumsal yapıları da elverişli idi. Belirledikleri direniş politikası ve taktiği de gerçek durumla örtüşüyordu. Sübjektif durumun elverişliliğine rağmen, direniş süreci boyunca bir değişiklik olmaması halinde, objektif koşulların da önemli ölçüde aleyhte olması, Türk devleti için bir başarıya zemin sağlıyordu.

OBJEKTİF DURUM KİMİ KOŞULLARDA DEĞİŞEBİLİR

Direnin kent merkezine taşınması ve sokak sokak, ev ev sürmesi koşullarında, Suriye'deki güç ilişkileri ve güç dengeleri üzerinde, direniş lehine bir değişiklik olacağını, yine dünya halklarının destek ve ilgisinin büyüyeceğini, bu gelişmelerin Türkiye'de ve bölgedeki egemen güçler arasında var olan Efrin anlaşmasını değiştirebileceğini düşünebiliriz. Direnişin şehir savaşına dönüşmesiyle birlikte öngördüğümüz gelişmeler olsaydı bile, Efrin Direnişi'nin saldırının püskürtülmesi ve TC ordusunun yenilmesi biçiminde sonuçlanacağını doğrudan iddia edemeyiz. Çünkü objektif durum önemli ölçüde halen KUH'un aleyhine olacaktı. Fakat Kürt Ulusal Hareketi'nin bütün süreci göz önüne alındığında böyle bir yenilgi, zafer etkisi yaratacak nitelikteydi.

YANLIŞ POLİTİKA VE DÜŞÜLEN İZAHİ ZOR DURUM

YPG/YPJ sözcüleri Efrin kent merkezini direnerek savunmak yerine, tahliye ederek Türk ordusuna bırakma nedeni olarak "kent halkının can güvenliği ve soykırımın yaşanmama-

sı için” açıklamasında bulundular. Kenti TC’ye terk etmenin daha ikna edici nedenleri olmalıydı. Halkın can güvenliği sorunu direnme tavrını dışalamaz. Bilinir ki halkın saldırgan bir güçten korunması en başta savaşarak, direnerek mümkündür. Keza halkı soykırımdan kurtarmanın yolu da direnişten geçer. Musa Dağ savaşçıları ya da Şebinkarahisar’ın kimi köyleri direnerek soykırımdan kurtulmuşlardır. YPG/YPJ’nin anlayışını genelleştirmemiz halinde, direniş olgusunu ortadan kaldırmak, reddetmek gerekir. Üstelik bütün YPG/YPJ tarihi bile söz konusu açıklamanın tersini anlatır niteliktedir.

Ayrıca gerilla milis güçleri ve gönüllü halk dışında kalan bütün kitleyi, kent merkezinin kuşatılması öncesi veya kuşatma sürecinde tahliye etmeye bir tutum değerlendirilebilirdi. Yani Efrin kent halkının can güvenliği gerekçesiyle bırakılması kaçınılmaz, objektif durumun gerektirdiği zorunlu bir tavır değildir. Suriye sorunu uluslararası ölçüde, uluslararası gelişmeler içinde kapladığı yer önem kazanıyor. Tıpkı bunun gibi faşist Türk hakim sınıfları, Suriye’yi kendilerinin iç sorunu olarak görüp, bu soruna dönük derinlemesine müdahalelerde buldukları, Suriye eksenli gelişmelerden büyük etkilenir.

Efrin’e yönelik işgal hareketi bu nitelikte bir gelişmeydi. Esas- ta Kürt Ulusal Hareketi’nin ve Suriye Kürdistanı’nın kazanımlarını hedefliyordu. Fakat kontrol ettiği cihadist güçler üzerinden Suriye’deki gelişmelerde de etkili olmak istiyordu. Bu bakımdan, Efrin saldırısının akıbeti Türkiye’deki hem iç durum hem de TC’nin bölgedeki durumu üzerinde önemli sonuçlar doğuracaktı. Kürt hareketinin algılayışı da bu yönlüydü. M. Karayılan, direnişin daha ilk günlerinde, “bu tarihi bir fırsattır” demişti. Kastettiği TC’ye tattırılacak bir Efrin yenilgisinin, Türkiye’de iç siyasi durumu ve dengeleri sarsacağı, “AKP’nin yenilgisini” hızlandıracığıydı. Efrin Direnişi’ni “Çağın Direnişi” olarak tanımlamaları da (içerdiği abartılı vurguya rağmen) aynı bakış açısının ürünüydü. Kürt hareketi direnişi büyük bir güç ve kararlılıkla sürdüreceklerine öylesine inanıyordu ki TC’nin Efrin saldırısına “tarihi fırsat” diyebilmişti. Kürt hareketinin direnişi kavrayışı ve direnişe verdiği anlamla Efrin kent merkezinin direnişsiz terk edilmesi, TC’ye bırakılması arasında açıklama-ya muhtaç büyük bir çelişki var. Apaçık ortada olan bu sorunla ilgili “kent halkının can güvenliği” açık-

laması yeterlilikten uzak olduğu için dikkatler bir anlaşma mı oldu sorusuna yöneliyor.

EFRİN İŞGALİ FIRAT’IN DOĞUSUNDA BİR STATÜ İÇİN Mİ?

Son bir gelişme olarak devletin A. Öcalan’la görüştüğü haberi var. M. Karayılan bir devlet heyetinin İmralı’ya gidip A. Öcalan’la görüştüğü ve Efrin Direnişi’nin bitirilmesi için baskı uyguladıkları, Öcalan’ın buna direndiği, kabul etmediği açıklamasını yaptı (24 Mart). Karayılan önümüzdeki günlerde daha kapsamlı bir açıklama yapacaklarını da duyurdu. Şüphesiz mevzu bahis konu önemli bir gelişmedir. Kürt Ulusal Hareketi’nin Efrin’de “geri çekilme” biçimi üzerinde fazlasıyla spekülasyon yapıyor, halk kitlelerini, devrimci-demokrat güçleri de aydınlatacak bir açıklama ihtiyacı vardır.

Efrin saldırısının arkasında gerici dünyanın bir mutabakatı vardı. Bunun gibi Efrin

findan örgütlenmiş yurtsever kitle Efrin’i terk etmişken, bu kitlenin yerine köylere, kasabalara, cihatçı çetelerin aile ve yakınları ve TC tarafından kontrol edilen kesimler dolduruluyorken yani Efrin’de demografik yapı değişirken, Salih Müslim’in belirttiği gibi bir gerilla savaşının etkisi ne kadar olabilecektir?

Önümüzdeki dönemde daha zengin bilgilerle birlikte, bütün bu gelişmeler enine boyuna tartışılacaktır. Çünkü şu an belirsizlik içeren bir dizi konu var ve bunlarla ilgili bazı adımların atılması, dolayısıyla belirsizliğin giderek ortadan kalkması söz konusu olacaktır. Örneğin Efrin işgaliyle birlikte KUH’un ve önderlik ettiği kitlenin Fırat’ın doğusuna çekilmek zorunda bırakılacağı, bu bölgede bir Kürt özerk yapısının kabul edileceği söyleniyor. Bu belirleme Suriye’nin üç federal bölgeye ayrılacağını ve federatif Suriye yapılanmasına gidileceği yönünde daha üst bir belirlemeye bağlı geliştiriliyor.

Dolayısıyla Kürt Ulusal Hareketi’nin, Efrin için de Cerablus ve Menbic için de direnme ve savaşma politikasını benimsemesi, Kürt ulusunun geleceği hakkında emperyalistler ve TC gibi bölgenin gerici devletleri arasında kararlar alınmasına karşı çıkması doğru olmalıdır.

reni- şinin de arkasında devrimci ve ilerici dünya saf tutmuştu. Bu dünya tarafından direnişe dönük eylemler, aktif ve güçlü biçimde destek sunulamamış olsa da direniş etrafında gittikçe büyüyen bir güç yığılmasından bahsedebiliriz. Direnişin yanında olan, direnişle bütünleşen bu cephenin Efrin kent merkezini çatışmasız terk etme, TC güçlerine bırakma politikasını eleştirme Kürt Ulusal Hareketi’nin de geliştirilen politika ve taktiği anlatma, açıklama sorumluluğu vardır.

Salih Müslim ve YPG yetkilileri direnişin bitmediğini, gerilla savaşı biçiminde devam edeceğini açıkladılar. Hayata geçirileceği söylenen taktik, teorik ve pratik olarak mümkün. Fakat bu gerçekten yeni süreç için benimsenmiş ve uygulanacak taktik mi yoksa kitlelerde moral bozukluğunun önüne geçmeye dönük bir açıklama mı, bunu zaman gösterecek. Kent boşaltıldıktan bu yana, Efrin’de vur kaç taktiğine dayalı ciddi bir gerilla savaşının olmadığıdır. Şunu da belirtmek gerekir ki gerilla savaşı bir kitle temeli üzerinden yükselir. PYD tara-

varsa eğer buna ilişkin Kürt Ulusal Hareketi’nin yaklaşımının ne olduğudur.

Efrin saldırısına yakılan yeşil ışık ve verilen destekten de biliyoruz ki ABD ve Rusya başta olmak üzere, ilgili bütün devletler, Kürt Ulusal Hareketi’ni Fırat’ın doğusuyla sınırlama konusunda görüş birliği içindedir. Kürt Ulusal Hareketi ve önderlik ettiği kitleler kuzeybatı Suriye’den çıkartılırken TC ve himayesi altındaki çeteler bu boşaltılan yerlere yerleştirilecektir. TC fiilen ilgili bölgeyi işgal etmiştir. Cerablus-Azez-Mare hattında yaptığı gibi Efrin’de de şimdiden vali ve yerel yöneticiler atayacağını açıkladı.

Kuzeybatı Suriye özgülünde yaşanan bu gelişmeler önemli siyasi sonuçlar üretecektir. Suriye’den kuzeybatı parçasının kopartılarak TC’ye bırakılacağını düşünmüyoruz. Emperyalistler bir yarı sömürge ülkesinin fethe kalkışmasına ve topraklar yutmasına izin vermez. TC olsa olsa bir kısım emperyalist ülkenin çıkarları yönünde misyon üstlenebilir.

Kuzeybatı Suriye’de cihadist beslemelere dayalı bir hakimiyet, Rojava’nın bir kısmının bu güçler eliyle ilhak edilmesi demektir. Aynı topraklar daha önce de Arap hakim sınıflarının ilhakı altındaydı. Bu böyle diye şimdiki ilhaka karşı direnmeme ya da ilhakı sessizce karşılama tavrına girilemez.

Dolayısıyla Kürt Ulusal Hareketi, Efrin için de Cerablus ve Menbic için de direnme ve savaşma politikasını benimsemesi, Kürt ulusunun geleceği hakkında emperyalistler ve TC gibi bölgenin gerici devletleri arasında kararlar alınmasına karşı çıkması doğru olmalıdır.

Bu süreç Kürt Ulusal Hareketi’ne IŞİD tehdidi gerekçesiyle, emperyalistlerle kurulan “zorunlu” ilişkilerin de ciddiyetle sorgulanması için vesile olmalıdır. Emperyalistler arası uzlaşının Suriye özgülünde oldukça zor yakalanacak olması TC gibi ülkelere kimi manevra ve müdahale koşulları yaratıyor. Suriye bir belirsizlikler ve fiili durumlar ülkesi olma özelliğini önemli ölçüde koruyor; bunun pratik karşılığı Suriye’de her an önceki- ne karşıt gelişmelerin olmasıdır. Bu gerçeklik KUH’a daha ilkeli hareketi dayatır. Suriye’nin bundan sonraki süreci daha kritik ve tayin edici nitelikte olacaktır, bu durum biz komünistlere KUH’un yanında olmakla sınırlı kalmayacak görevler yüklüyor.

Hindistan'da Artan Çiftçi İntiharları ve Toprak Reformu Yürüyüşü - I

Hindistan dünyanın ikinci büyük nüfusunu oluşturuyor. Hindistan toprakları bir buçuk milyara yakın insanı topraklarında barındırmaktadır. Hindistan'da birden fazla ulus ve milliyetler yaşamakta, yaklaşık yirmi üç dil konuşulmaktadır. Güney Asya'da Çin'den sonra en güçlü devlet yönetimine sahiptir. Özellikle **Bangladeş, Nepal, Singapur** vb. ülkelerde kültürel ve siyasal etkilere sahiptir. Çin, Endonezya, İran ve Pakistan gibi ülkelere sınırdır. Bu ülkelerin önemli bir bölümü Hindistan'dan kopuş yaşayarak siyasal bağımsızlıklarına kavuşmuştur. Hindistan yarı sömürge, yarı feodal iktisadi yapıya sahiptir.

Hindistan'da köylü (çiftçi) mücadelesi uzun yılları kapsar. Toplamda 260 milyon çiftçi tarımla uğraşmakta, geçimini tarımcılıkla sürdürmektedir. Bu rakama aile fertleri de eklenirse tarım sektöründe devasa bir rakam ortaya çıkmaktadır. Hindistan'da devlet, emperyalist büyük tarım şirketleriyle anlaşarak genetiği bozulmuş tarım tohumlarını piyasaya sürmüş, köylülerin kendi doğal ürünlerinin ekilmesini, yeniden üretime tohum yapılmasının yollarını kapamış, tarım bankası kredileri ya sınırlamış, ya da "fazla ürün elde etme" vaadiyle anlaşma yaptığı Amerikan ve Avrupa Birliği ülkelerinden getirilen tohumları piyasaya sürmüştür. Yalnızca bununla da kalmayıp daha verimli ürün elde etmek için, yine emperyalist şirketlerden gübre ithal etmiş, milyonlarca çiftçinin zarar etmesine, toprağını kaybetmesine yol açmıştır. Beklenen verim elde edilemediği gibi, "çiftçilerin hangi tarım ürününü üreteceğine" Hindistan devletinin anlaştığı Amerikan ve Avrupa Birliği şirketlerince belirlenmekte, çiftçi böylece tamamen bağımlı hale getirilmiştir. Devlet tarafından desteklenmeyen, kredi verilmeyen, sulama ve su kanalları açılmayan, kuraklıkla boğuşan çiftçiler kıt kanaat geçimini sağladığı toprakları da kaybetmeye başlar. Bu durum uzun yılları kapsayan bir gerçek olarak karşımıza çıkarken, çiftçiler giderek topraksızlaşarak, işsiz kalmaya başla-

dı. Köylü sorununda esas rantı elinde tutan büyük toprak ağaları, aşiret reisleri ve büyük çiftlik sahipleri yoksul ve orta halli köylülerin topraklarını yok pahasına kaparlar. Yaşanan bu büyük krizde çaresiz kalan çiftçiler

Dünyanın ekonomik gelişmede altıncı gücü olarak gösterilen Hindistan'da kentleşme ve teknolojiye verilen kredi ne yazık ki tarıma verilmemekte, kısıntıya gidilerek, tarım ülkesi olan Hindistan'da tarım giderek tasfiye

alınmaz şekilde tarımda çöküş ve gerileme başlamış, emperyalist tarım şirketleri tarımı tek elde toplayarak küçük çiftçiyi, yoksul köylüyü ve orta ölçekli çiftçiyi ablukasına altına alarak ezmiş, daha ötesi topraklarını kelepçir kaparak topraksız bırakmıştır. Yüzbinlerce çiftçinin iflasına, milyonlarca çiftçi ve tarım işçisinin yoksullaşmasına, işsiz kalmasına yol açmıştır. Türkiye'de aynı vahim durumu bugün yaşamaktadır. Öyle ki tarım ekonomisi iflasın eşiğinde, sürekli değer kaybediyor. Tahıl, pamuk ve baklagillerin üretiminde çöküş yaşanıyor. Küçük işletmeler on binlerle ifade edilecek sayıda batıyor, batma tehlikesiyle karşı karşıya.

Önü alınmaz duruma geçici de olsa dur demenin zamanı gelmişti. Hindistan'da yalnızca tarım işçilerinin kırsal kesimde sayısı 260 milyon kişiyi buluyor. Ülkenin yarından

fazlası tarıma bağlı çalışarak, yaşamlarını sürdürmektedir.

177 kilometre yolu yürüyen ve taleplerinin kabul edilmemesi durumunda başkente kadar eylemlerini sürdüreceğini açıklayan Çiftçi Sendikası elli bin çiftçiyi geçtiğimiz günlerde harekete geçirdi.

Her ne vesileyle olursa olsun çiftçilerin başkaldırısı ve sendikaların istem/talepleri doğru ve yerindedir. Bu tür halk hareketlerinin, taleplerine burun kırmak, küçümsemek, yanlıştır. Dünyanın neresinde olursa olsun, sömürüye, baskıya ve hak gasplarına karşı, ezilen yığınların biriken öfkesi ve isyanı meşrudur. Geniş yığınların isyan ve öfkesini devrim için proletaryanın siyasal iktidar mücadelesine kanalize etmek her dönemin asli görevidir.

Hindistan gibi büyük nüfusunu yaşadığı bir coğrafyada demokratik devrim, sosyalizm ve komünizm için mücadele yürüten Hindistan komünist hareketinin tarihine ve **Maoist Parti**'nin yürüttüğü gerilla savaşına gelecek sayılarımızda yer vereceğiz.



Hindistan devletine ve iktidarın izlediği tarım politikasına tepkiler gösteriyor. Tarım Sendikası önderliğinde çiftçiler ve yoksul köylüler örgütlenirse de, iktidara karşı yürütülen miting ve eylemler pek etkili olmazken, sendikaların iktidara sunduğu talepler ya kabul görmüyor ya da ufak-tefek kırıntılarla çiftçilerin gözleri boyanmaya çalışılıyor. Sendikaların direktmesi devam eder buna karşın iktidar oyalama yolunu benimsiyor. İzlenen tarım politikası çiftçilerde derin toplumsal kırılmaları beraberinde getiriyor. Çaresizlik nedeniyle alınan kredi borçları ödenemezken bu durum çifti intiharlarını arttırmaktadır. 2017 Haziran itibarıyla borçlarını ödeyemeyen ve intihar eden çiftçi sayısı 1753 kişiyi buluyor. Artan işsizlik ve kuraklığa karşı çiftçi ve köylü ayaklanmaları başlamış, oturma eylemleri düzenlenmiştir. Ağustos ayına gelindiğinde Asya Çiftçiler Ağı, Altın Prince'e karşı geniş bir kampanya başlatmış ve yürütülen kampanya etkili olmuştur. İktidarın pirinç sektörünün tekelleşmesini önleyici yasalarına rağmen bu çiftçilerin sorunlarına çözüm getirmediği gibi tarım sektörü ve çiftçiler daha derin sorunlarla boğuşmaya devam ediyor.

edilmekte. Bir milyar üç yüz elli bin nüfusuyla dünyanın ikinci yoğunluklu nüfusuna sahip olan Hindistan'da İçişleri Bakanlığına bağlı Ulusal Suç Kayıtları Bürosu (NCRB) verilerine göre 1997-2007 arasında 182 bin 936, şimdiye kadar ise 250 bin çiftçinin intihar etmiştir. Bu verilere göre neredeyse her yarım saatte bir çiftçi intihar eder olmuş oluyor. Durum bu kadar vahim ve kötüyken, Hindistan dünyanın gelişen altıncı süper gücü olarak takdim ediliyor!

İntiharların çok yoğun olduğu söylenen Maharashtra eyaletinde dolar milyonlarının dörtte biri burada yaşamaktadır. Yalnızca bu eyalette 1997 yılından günümüze 50 bin üzerinde çiftçi ve köylü intihar etmiştir. Yapılan araştırmalar sonucu Hindistan'da ortaya çıkan veriler son yıllarda intihar sayısında yüzde yüz yüz beşle, yüzde yüz on artış göstermiştir. İntihar vakalarında her yüz kişiden on beşi veya yirmisi çiftçilerden oluşuyor. Devlet bu gerçeği Hindistan halkından saklamakta, intihar edenlere sudan gerekçeler göstermekte "ailevi sorunlardan" kaynaklandığını söylemektedir.

Artık bıçak kemiğe dayanmış, önü

(Devam edecek...)

Köleliğimizi Kırarak Özgür Bir Yaşama Atılalım - I



Her devrimci hayatının şu ya da bu döneminde aile sorununu bir şekilde yaşamıştır. Kaldı ki saflarımızda birçok kadın bu sorunu yaşıyor.

Bir insanın devrimci mücadeleye katılmasındaki en büyük çelişkileri genelde ailesiyle yaşamış olduğu çelişki oluşturuyor. Bu çelişkinin aşılmadığı yerde daha bizlerle yeni tanışanların önemli bir kısmı mücadelede aktif görev almadan uzaklaşabiliyorlar.

Son dönemlerde özellikle devletin devrimci mücadeleyle tanışanları vazgeçirmek için kullandığı en büyük silah da bu aile çelişkisini gündeme taşımak oluyor. Öyle ki birçok kişi, bu çelişkiyle mücadele etmeye kendini hazır hissetmeden kendisini bir anda bunla yüz yüze bulabiliyor.

Öyleyse bu çelişkinin üzerine düşünmek, detaylarına inmek, yaşanan sorunları ve bunların çözüm yöntemleri üzerinde durmak gerekiyor.

İNSANLIĞIN SINIFLAŞMASIYLA OLUŞAN KURUM: AİLE

İçinde yaşadığımız toplumda aile her ne kadar bizlere doğal gelse de doğal bir kurum değildir, bununla birlikte aile tarihsel bir kurumdur. Yani bir başlangıcı ve bir yok oluşu vardır. Ailenin oluşumu özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla oluşmuştur. Aile bir özel mülkiyet ürünüdür. Ailenin temeli de mülkiyet ilişkileridir, bundan kaynaklı da mülkiyet ilişkisine dair ne kadar özellik varsa ailede de bunları görürüz. Buna ileride değiniriz.

Aile, familya anlamına da geliyor. Familyanın sözlükteki karşılığı ise birinci olarak aile, ikinci olarak “birçok ortak özellikleri sebebiyle bir araya getirilen cinslerin topluluğu, fasile” ve üçüncü olarak “karı, eş” anlamlarına geliyor (TDK). Demek ki familya en başta ge-

len anlamı ailedir. Ancak familya Romalı’larda hiç de aile anlamına gelmiyor. “*Fomulus bir ev kölesi ve familia bir adamın olan kölelerin topu demektir.*” (Marks, Engels, & Lenin, Kadın ve Aile, Aralık 2006, s. 136). Familyanın bir adamlarının kölelerin topu olması ile ailenin erkek egemenliğinin tesis edildiği bir alan alması bir tesadüf olabilir mi? Zaten familyanın üçüncü anlamının “karı, eş” olması da manidardır. Bütün bunlar açıktır ki tesadüf değildir. Aksine ailenin tarihsel evrimini gösteriyor.

Bizler işçi sınıfından bahsederken modern köleler olarak ifade ederiz. Kölelik bir sömürü biçimi olarak şüphesiz ortadan kalkmıştır, buna rağmen sömürü ortadan kalkmamış daha inceltilmiş biçimde yaşam bulmuştur. Bundan kaynaklı modern kölelik şeklinde sömürü devam ediyor. Aynı şekilde de bir adamın kölelerinin toplamı olan familya, günümüzde “aynı adamın” daha inceltilmiş ancak ortadan kalkmamış kölelerinin toplamını ifade ediyor. Türkçede bu aile anlamına geliyor. Demek ki aile dediğimizde de kendi içinde oldukça inceltilmiş bir biçimde bu köleliğin devam ettiği bir kurumu anlamamız gerekir. Öylesine inceltilmiş bir kölelik sistemi olduğu için de devletin en temel saç ayağını aile oluşturur. Türk egemen sınıfları aileyi koruma kanunu gibi bir kanunu boş yere anayasalarına koymuyorlar. Çünkü bu kurum kölelik ilişkilerinin kurulduğu bir kurumdur. Böyle olduğu içindir ki polis sürekli bir şekilde devrimcilerle tanışan gençleri ilk etapta aile çelişkisinden yakalamaya çalışıyor.

“*Aile, evlilik ve mülkiyet egemen sınıfların egemenliği kurdukları temelleri oluşturur*” (Marks, Engels, & Lenin, Kadın ve Aile, Aralık 2006, s. 131). Bundan kaynaklı da bu sisteme ortadan kaldırmak istiyorsak bu sistemin üzerinden yükseldiği temeli de bom-

bardımana tutmalıyız. Hem sistemin üzerinden yükseldiği temellerle uyumlu olacağız hem de ona karşı mücadele edeceğiz. Bunun mümkünü yoktur. Çünkü sistemin temelleriyle olan kendiliğinden uzlaşma sistemi ortadan kaldıracak bir devrimcilik ortaya çıkarılmaz. Olsa olsa bazı aksaklıklarına karşı mücadele etmeyi içerir ki bu da en fazla modern köleliğimizin “biraz daha fazla inceltilmiş” biçimiyle devam etmesiyle sonuçlanır. Gerçi hoş, devletin faşist karakteri böylesi bir mücadeleyi bile oldukça sert bir şekilde cezalandırır ancak devletin bu saldırganlığına aldandıp, böylesi bir devrimcilik yapılabileceğini sanmamak gerekiyor. Aksine devletin bu saldırganlığı tam da devrimciliğimizin eksik kalan, zaafı olan yanına karşı güçlü mücadele etmemizin de bir nedeni olmalıdır.

“Aile devletin, egemen sınıfların okul ve dinle birlikte en önemli ideolojik aygıtından biridir. Bir ideolojik aygıt olan ailenin en temel görevi, devletin bekasını bağlamaktır. Devletin en önemli saç ayaklarından birisidir.” (Althusser)

AİLE MÜLKİYET İLİŞKİLERİNİN BİR YANSIMASIDIR

Yukarıda da belirtmiştik: aile özel mülkiyetin ürünüdür ve mülkiyete ve mülkiyet ilişkisine dair ne kadar özellik varsa ailede şu ya da bu şekilde yansımaları görürüz.

Mülkiyet sahipliktir. Bundan kaynaklı da sahip olmayı içerir. Sahiplikten bahsettiğimiz bir yerde işin bir tarafında sahip olan birilerini görürüz öteki tarafında ise sahip olunan birilerini görürüz.

Sahip denildiğinde sözlükte geçen kavramlara bir bakalım. Birinci olarak “Herhangi bir şey üstünde mülkiyeti olan, onu yasaya uygun bir biçimde dilediği gibi kullanabilen kimse” (TDK) olarak geçer. Burada dikkat çekici olan herhangi bir şey üstünde mülkiyeti olandır. Ataerki sistemde evlilik kadının erkeğe kölece bağlanmasıdır. Bunun için de proletaryanın büyük ustalarından Engels “*modern tek-eşli aile’yi kadın açısından açık ya da gizli ev köleliği olarak nitelendiriyor. Bunun için de “ailede erkek burjuvadır, kadın proletaryayı temsil eder”* diyor. (Marks, Engels, & Lenin, Kadın ve Aile, Aralık 2006, s. 153) Gerçekten de erkeğin kadın üzerinde, erkek ve kadının (payları farklı olmakla birlikte) çocuklar üzerindeki egemenlikleri, çeşitli yasalarla korunmuştur. Devletin yasalarından kadın ve erkekten, aile ebeveynlerinden neler beklenildiği vurgulanır.

Sahiplik ikinci olarak “Herhangi bir niteliği olan kimse, ehil” anlamına gelmektedir. İlginçtir (!) sahip kelimesiyle

yakın anlamlı olan ehil olmanın bir anlamı da “Karı kocadan her biri, eş” olarak geçmektedir. Anlıyoruz ki ailenin bir parçasını oluşturan çocukların herhangi bir niteliği yoktur. Böyle olduğu içinde ehillik, çocuklar üzerlerinde her türlü tasarrufları yasayla da güvence altına alınan ailenin annesinde ve babasındadır. Devletin sistemi bütün ezilenlerin özneşmesini engelleme üzerine kuruludur. Bu en başta ailedeki çocuklar için geçerlidir. Daha çocukken bilinçlerine kölelik tohumları ekilmelidir. Bunun en başta gelen rolü tabii olma ilişkisidir. Ve bu ilişki doğası gereği çocukların anne ve babaya bağımlılığı üzerine kuruludur. Engels komünist toplumun aile üzerindeki etkisini vurgularken, mevcut aile ilişkisindeki kadının erkeğe ve çocukların her ikisine bağımlılığını yok edilmesi gerektiğini belirtir. (Marks, Engels, & Lenin, Kadın ve Aile, Aralık 2006, s. 136).

Aynı kavramın üçüncü anlamı da “koruyan, arka çıkan, gözetin” anlamlarına gelmektedir. Ne kadar masum görünüyor değil mi? Ancak hiç de öyle değil! Kim, neyden korunuyor? Korumak sözü konusu olduğunda bir tarafta bir koruyucu öte tarafta ise korunan vardır. Korumak en basitinden birisini tehlikeye, zor durumdan uzak tutmaktır. Ancak tehlikeye ve zor koşullardan uzak yaşayan birisi sürekli olarak korunmaya muhtaçtır. Ailenin görevi, çocukları kendi ayakları üzerinde durmaya yardım etmek değildir. Bağımsız bir inisiyatifin gelişmesini sağlamak ise hiç değildir. Bu onun doğasına aykırıdır. Aksine çocukları kendine bağımlı hale getirerek, ileride oynayabilecekleri toplumsal rollere hazırlamaktır. Bu “en demokratik”, “en ilerici” aile açısından böyledir. Bir insanın bağımsız devrimci gelişimini mümkün olduğunca engellerler.

Korumak sadece zor koşullardan uzak tutmayı içermez aynı zamanda zor şartlardan uzak tutulanları her türlü desteklemeyi de içerir. Bu destek şüphesiz bireyin zor şartlarla mücadele etmesi için gerekli yardımları yapılmasını içermez. Bu destek daha çok ailedeki çocukların inisiyatiflerinin her türlü sakatlanmasını içerir. Bu durum ise kendi ayakları üzerinde durmayı imkansızlaştırır. Bağımlılık ilişkisini içerir.

Korumak zor koşullardan yukarıda sayılanları gerçekleştirebilmek için çocuklar üzerinde her türlü denetimin kurulmasını içerir. Bu denetim otoriter bir özellik kazanabileceği gibi daha ılımlı özellikler de kazanabilir. Hepimiz aile ilişkilerinde bu denetimin çeşitli türlerine denk gelmişizdir. Aslolan bu denetimin sürekli bir karakter kazanmasıdır. (Devam edecek)

"Nükleeri Durdurmak İçin Mücadeleyi Büyütmeliyiz"



Akkuyu'nun ardından Türkiye'nin ikinci nükleer santrali olarak planlanan santralin çalışmalarına ÇED sürecinin tamamlanmamasına rağmen OHAL bahanesi ile hız verildi. Bir gecede hazırlanan yasa tasarıları yaşam alanlarımızın ranta açılmasına hizmet ederken, halkın tepki göstermesine fırsat vermeden egemenlerin cebini şişiriyor.

Toplam maliyetin 20 milyar ABD Doları (74 milyar TL) bulacağı belirtilen ve **Elektrik Üretim Anonim Şirketi** tarafından kurulmuş olan EUAS International ICC'nin de içinde yer alacağı proje şirketi tarafından yapımı planlanan santral, Sinop Abalı Köyü'nün İnceburun mevkiinde yer alıyor. Başvuru dosyasında santralin Japonya ile Türkiye arasında 3 Mayıs 2013 tarihinde imzalanan anlaşma gereği yapılacağı ve 4,560 MW kurulu gücünde olacağı dile getiriliyor. Bölgede dört adet reaktör inşa edileceği belirtilen başvuru dosyasında sahada kazı çalışmalarına 2019 senesinde başlanması ve ilk reaktörün 2025 senesinde devreye alınmasının planlandığı aktarıldı. İnşa edilecek her bir reaktör işletmeye alınmasından itibaren 60 yıl sonra ömrü bitecek.

Santralin "enerji talebi hızla artan ülkemiz için kaynak çeşitliliği sağlayarak, ithal kaynaklara olan bağımlılığımızı azaltıp sürdürülebilir enerji arzına önemli katkı sağlayacağı" ileri sürülüyor. Geri dönüşü olmayan felaketlere yol açan nükleer santrallerin birçok ülkede yapımı yasaklanırken bizim coğrafyamızda ise dört bir tarafa santral yapımı planlanıyor. Kısmen zenginleştirilmiş uranyum dioksit (235UO2) olarak belirtilen nükleer yakıtın, Avustralya, Kuzey Amerika,

Kazakistan, Rusya, Güney Afrika, Nijerya ve Namibya gibi ülkelerdeki tedarikçilerle yapılacak olan uzun dönem anlaşmalar ile temin edilecek. Topraklarımızın peşkeş çekildiği yabancı ülkeler, kendi ülkelerinde yasakladıkları santralleri bizim coğrafyamıza yapıyorlar ve

topraklarımızı laboratuvar olarak kullanıyorlar.

İnceburun'a yapılacak olan santralin yapımının durdurulması ve tamamen iptal edilmesi için mücadele eden Nükleer Karşıtı Platform Üyesi **Metin GÜRBÜZ** ile söz konusu santrale dair röportaj yaparak süreci konuştuk. Gürbüz, yaşam alanlarımızın talanına karşı koymak için ortak mücadeleye işaret ederken, dayanışma çağrısında bulundu.

1) Sinop'un en güzel doğal alanlarından biri olan İnceburun'da Türkiye'nin ikinci santral projesi planlanıyor. Proje için ÇED sürecinin devam etmesine rağmen çalışmalara start verilmiş durumda. Henüz santral kurulma aşamasında olmasına rağmen çevrede oluşan tahribatı biraz anlatır mısınız?

- Evet, Sinop'un en güzel doğal alanlarından İnceburun'a Türkiye'nin ikinci NES planlanıyor. İnceburun 6000 hektarlık bir yarımada ve tamamı ormanlık bir alan. İnceburun yarımadası içerisinde Akliman 2. Derece Doğal Sit Alanı, Hamsaroz 1. Derece Doğal Sit Alanı ve Avlak alanları mevcut. Bu sahanın 1051 hektarlık bölümü daha önce Orman Bakanlığı tarafından Enerji Bakanlığı'na devredilmişti.

Projenin daha ÇED süreci başlamadan "Planlı Ormanlık Faaliyetleri" adı altında yüzbinlerce ağaç tıraşlanarak kesildi. 1051 hektarlık proje sahası içerisinde orman kalmadı diyebilirim. Yaban hayatı da kalmadı.

Projenin ÇED süreci devam ediyor. Rapor daha hazırlanmadan başvuru dosyasını vererek ÇED sürecini başlattılar. Başvuru Dosyasını incelediğimizde; hiçbir soruya cevap vermiyor, "ÇED Raporunda açıklanacaktır" ibareleri ile karşılıyoruz.

2) Bölge halkı yaklaşan tehlikenin ne denli farkında ve santrale karşı duyarlılık oranı sizce yeterli mi?

- Bizler, Sinop NKP olarak 1994 yılından bugüne kadar nükleer santrallere karşı mücadele ediyoruz. Halkımızın yaşam alanlarını ve geleceğini tehdit eden tüm dayatmalara karşı reaksiyon gösteriyoruz, mücadele ediyoruz.

Sinop halkının nükleer santrallere karşı duruşu yüzde 70'ler seviyesinde. Bu karşı duruştan dolayı "Halkın katılımı toplantısını" haksız yaptılar. Halkımızın önüne barikatlar kurdular. Planlanan sahanın hemen yanı başında turizm tesisleri var, bu tesislerin işletmecileri nükleer santrale karşı çıkıyorlar. Bölgede birçok aile balıkçılık yapıyor, santralin balık stoklarını azaltacağını bilincindedir ve deniz sahası yasaklanacağı için son derece endişeliler. Kooperatifleri ile birlikte nükleer santrale karşılar.

Santral sahasına çok yakın Abalı köyü ve mahalleleri var, tarım ve hayvancılık yok denecek kadar az, orman işçisi olarak çalışıyorlar, bölge aşama aşama ormansızlaştırıldığı için başka bölgelerdeki kesim işlerini yapıyorlar, üzerlerinde baskıdan dolayı tepkilerini sesli olarak dile getiremiyorlar. Abalı köylüsünün az bir kısmı da arazilerinin kamulaştırılmasının beklentisi içindedir.

Sinop halkını "Halkın Katılımı Toplantısına" almayarak ÇED sürecini baştan sakatladılar. Sinop halkı, katılımının engellendiği "Halkın Katılımı Toplantısı"nın iptali ve toplantıya katılımlarını engelleyenler hakkında işlem yapılması talebiyle Sinop Valiliği'ne dilekçeler verdi. Halkın ve Meslek Örgütleri temsilcilerinin toplantıya katılımı, kamu görevlisi olduğunu söyleyen kişiler tarafından engellenmiştir. Hukuka aykırı "Halkın Katılımı Toplantısı"nın iptal edilmesini ve toplantıya katılmamızı engelleyen kamu görevlileri hakkında gerekli idari soruşturmanın yapılmasını talep ettik. ÇED süreçlerinin her aşamasında müdahil olacağız. Her türlü ulusal ve uluslararası hukuku kullanacağız. Halkımızdaki nükleer santral algısının bilince çıkaracağız.

Halkımızın tepkisine rağmen bir oldu bitti ile bu santrali yapamazlar, yap-salar da işletemeyecekler. Halkımızın kararlı tutumundan nasıl korktuklarını bir kez daha gördük.

3) Nükleer enerji her ne kadar "yüksek verim enerji" şeklinde soslanıp sunulsa da geleceğimize zarar vereceği açık. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

- Haklısınız, alım garantili nükleer, kömür santralleri projeleriyle geleceğimiz ipotek altına alınıyor. Su kaynaklarımız ticarileştiriliyor, erişim engelleniyor. Coğrafyamızın tüm bölgelerinde yaşamımızı idame ettirdiğimiz tüm alanlarda sorunlar var, çevre sorunları yaşanıyor ve halkımız baskı altında tutularak rıza göstermeleri amaçlanıyor.

Türkiye'nin 2017 yılsonu itibarıyla kurulu gücünün 85 bin megavattı (MW) aşması ve yapılan projeksiyonlara göre 10 yıllık dönem içinde talebi karşılamada sıkıntı görünmemesine karşın pahalı ve çevre açısından büyük riskler taşıyan projeler yaşama geçirilmek istenmektedir.

Sinop NGS için 20 yıl alım garantisi verilmiş ve yakıt bedeli hariç kilovat saat (KWH) başına birim bedeli 10.83 sent olarak tespit edilmiştir. Bugünkü kurlar üzerinden 40.6 kuruş olan bu fiyat, 2017 yılı piyasada ağırlıklı ortalama 16.81 kuruş olan fiyattan yüzde 242 daha pahalıdır. Yıllık 35 milyar KWH civarında üretim yapacağı hesabından hareket edilirse, alım garantisi nedeniyle yıllık olarak bu santrale 3.79 milyar dolar (14.2 milyar TL) ödenecektir. Bu rakam 20 yılda 75.8 milyar dolara (284 milyar TL) ulaşacaktır. Üstelik bu rakama yakıt bedeli dahil değildir.

Elektrik talebi, mevcut kurulu güç ve bugünden yapılacağı öngörülen santral projeleri dikkate alındığında; Türkiye'nin enerji açığı olmadığı, hatta bugün için arz fazlası olduğu bizzat Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı tarafından da ifade edilmiş, bilinen bir gerçektir. Bu pahalı ve çevre için riskli, tarım arazilerini, ormanlık arazileri, denizlerimizi, su kaynaklarımızı yok edecek santral projelerine, sözde yatırımlara ihtiyaç yoktur. Bu projeler derhal durdurulmalıdır ve durdurmak için mücadeleyi büyütmeliyiz.

Kızıldere'den Yükselen Kavga ve Dayanışma Sloganları



12 Mart Faşist Cuntası'nın ardından yaşanan devlet terörgü pek çok devrimciyi katletmiş ve toplumda korku rüzgarları estiren gelişen devrimci mücadeleyi boğmaya çalışmıştır. O dönem Mahir Çayan başta olmak üzere, THKP-C'nin birçok yöneticisi, savaşçısı aranır durumdaydı. Ama aynı günlerde, THKO önderleri Hgseyin İnan, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan'ın idamı gündemdeydi.

Deniz'lerin idamını, faşizmin geniş kitlelerin üzerinde korku rüzgarları estirmek için karşı bir saldırı olarak gören Mahir'ler, içinde buldukları tüm güçlüklerle ve olumsuzluklara rağmen, idamları engellemek için bir eylem kararı alırlar ve NATO'nun gnye Radar şssğ'ndeki geç İngiliz teknisyen bu amaçla kaçırılır... Mahir'leri Kızıldere'ye götğren de işte bu eylemdir.. Eylem önerisini THKO kadrolarının getirmesi ve eylemin birlikte gerçekleştirilmesi devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinden biridir, tıpkı Sinan Cemgil'in ihbarcısı halk düşmanı Mustafa Mor Deniz'in İbrahim Kaypakkaya tarafından cezalandırılması gibi...

47 yıl önceydi. 12 Mart paşaları bir "muhtıra" vererek yönetime el koymuşlardı. Nihat Erim başbakanlığındaki hgkğmet, devrimciler ve aydınlar başta olmak üzere, tüm halk üzerinde bir "Balyoz Harekati" yürütüyordu. Bu adı bizzat kendileri koymuşlardı. Bu yğzden Erim'in adı tarihe "Balyozcu Erim" olarak geçecekti. Kitlesele gözaltılar, tutuklamalar birbirini izliyordu. Askeri cemseler, durmadan o semitten

başka semte operasyon timlerini taşıyordu. İşte o günlerden birinde, Karadeniz'in bir köyğ kuşatıldı. Telsizler çalıştı, Genelkurmay, Başbakanlık, Ordu Komutanlıkları harekete geçti. Neydi onları bu kadar heyecandıran? Köyde kuşatılan evde bir elin parmakları kadar devrimci vardı. Köyğ adı Kızıldere'ydi. Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı kendi halinde bir köyğ. O gün, o evdeki devrimcilerin kanıyla kızılacak köyğ toprakları.

Adının Kızıldere olması, bir rastlantıydı belki, ama tarihsel bir rastlantı olduğuna kuşku yok. Çğnkğ bu gkgede artık Kızıldere bir köyğ adı olmanın çok ötesinde şeyler anlatan bir anlam kazanacaktı. Dökğlen kanı, kanlarla kızılşan bir yolu...

O gün köyğ evlerinden birinde, ellerindeki geç İngiliz rehineyle birlikte on bir THKP-C ve THKO savaşçısı bulunuyordu. Bunlar, THKP-C'den Mahir Çayan, Ertuğrul Kğrkçğ, Sinan Kazım Özğdoğru, Hgdai Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy; THKO'dan Cihan Alptekin ve Ömer Ayna idi.

Faşizm, aylardır peşindeydi onların. O dönemlerde oluşturulmuş bulunan kontrgerillaya bağlı infaz timleri, hemen Kızıldere'ye "intikal" ettirildiler. Operasyon, on devrimcinin katledilmesiyle sona erdi. Hgkğmet, burjuva medya, Kızıldere'yi "son" olarak ilan etti. Oysa halkının içinden çıkıp gelmiş, halkla bir olmuşlardı onlar. Emekçi halkın kurtuluşu için savaşmışlardı...

"Parti'nin Ölümsüz Şehitleriyle Sürüyor, Sürecek Savaş!"



Zulmün ve direnişin sürekli ve kılıç ağzı gibi keskin olduğu bir diyarda; Dersim'de doğduğunda, Dersim dağlarının şahinleri gerillalarla da tanışma şansına sahip olmuştu Dilek yoldaş. İçine ilk kıvılcım, çocukluk yıllarında düşmüştü. Sonrasında üniversitede örgütlü mücadeleye başlamıştı. Henüz eğitim fakültesinde bir öğrenci, yeni örgütlenmiş bir devrimciyken bile hep dağlarda olmayı hayal ediyordu. Dersim'den çıkılan yol, İzmir'de üniversitede dönemeçten geçip Karadeniz dağlarının doruklarına ulaşmıştı sonunda. Egemenlerin zulmünden kurtulmak için yüzyıllardan bu yana güçlü, geçilmez kaleler olmuştur dağlar. Geçmişin ve günümüzün Dehakları'na düşman, Kawaları'na dost olmuştur her zaman. Ve şimdi halk savaşçılara açmıştır kollarını. Ama ille de en çok ezilenlere, kadınlara...

Özgürlüğe en çok susayanlar patikalarda, ormanlarda, sarp kayalıklarda, kleşin tetiğinde dindirir su-suzluğunu. Ve Dilek yoldaş da kana kana içer bu suyu, damarlarında özgürlük aşkının yakıcı kanı dolaşır... Büyük güzellikleri kadar büyük zorlukları da vardır gerilla olmanın. Dilek yoldaş da zorlanır en başlarda. Uzun, yorucu yolculuklar, ağır yükler, uykusuzluk ve yorgunluk, yaşama ölümün her an yan yana durduğu gerilla şartlarına adapte olmak kolay değildir ilk zamanlar. Fakat neden var olduklarını bilenler için aşılır tüm zorluklar. Dilek yoldaş, gerillaya katıldığında hareketli birlikte yer alır. Uzun ve zorlu yürüyüşlere alışkın olmayan ayak tabanları kısa sürede patlar. Bu durum büyük acı verse de grubu engellemek, yavaşlatmamak için kendini çok zorlar. Yoldaşın bu tutumu bundan sonraki karşılaştığı tüm zorluklara karşı yaklaşımının da ipucu-

nu verir aslında. Mesela, bir faaliyete gitmiştir bir gerilla birimi. Bu birimde Dilek yoldaş da vardır. Ve tüm yoldaşlar 24 saat boyunca kısa molalar dışında hiç dinlenmeden, uyumadan, sürekli yol yürümüştür ağır çantaları. Çantalar gibi görevin önemi de ağırdır. Çünkü gerilla için en önemli şeyi; askeri malzeme, cephane taşımaktadır grup. Çantalar oldukça ağır, grup oldukça yorgun ve uykusuzken, tam bu sırada düşman birimiyle karşılaşılır ve çatışma başlar. Ayfer (Dilek) yoldaş da anında

düşmana ilk karşılık verenlerden birisidir. Tüm dezavantajlı duruma rağmen çantasını bırakmaz çatışmada. Emeğinin değerini gerillada bulunduğu sürede çok iyi kavramıştır. Düşmana bir iğne dahi bırakmamak gerektiğini, tüm parti değerlerinin gözbebekleri gibi korunması gerektiğini o zor anda göstermiştir. Bunu yaparken en büyük değeri, yoldaşlarını da daha fazla korumaya çabalar. Tabii ki onun da hataları ve eksiklikleri vardı hepimiz gibi. Fakat eksiksiz ve hatasız olmak zaten mümkün değildir. Önemli olan eksiklik ve hataları yoldaşların yardımıyla görmek, görmeye açık olmak ve hataları yoldaşların yardımıyla değiştirme çabasında olmaktır. Asıl olan budur. Ayfer yoldaşın yaptığı da buydu.

Ayfer yoldaşın kendini en çok sorguladığı, kendinde en çok müdahale ettiği ve tabii ki tüm bu çabalar sonucunda değiştirdiği yanı toplumdan edindiği edilgen, kendine güvensiz kadın özellikleridir. Üzerinde taşıdığı gerici değerlerin zincirlerini kıran, kadın olmanın gerçek anlamda bilincine ulaşmış özgür ve inisiyatifli olma çabası meyvelerini veriyordu. Yoldaş geliştikçe değişiyor, geliştikçe geliyordu. Ayfer yoldaş bir anneydi aynı zamanda. Toplumun kadına biçtiği kalıpları dışına çıkıp özgürleşmeyi başarıyordu. Baharın serinliği, diriliği yayılsın diye tüm canlara, o uzun bir yolculuğa çıktı. Uzun yolun zorluklarını aşarken bir bir, büyük bir ışık bıraktı geride. Zalimleri yakan, halkları-yoldaşlarını aydınlatan bir ışık. Nisan güneşi her zaman parlasın diye gökyüzünde, bu bayrağı geride kalanlara uzattı. Dilek yoldaş, 7 Nisan 2006'da Ordu ilinde, devrimci bir eylem hazırlığındayken yaşanan patlama sonucu ölümsüzleşti. Gözyaşı, yas değil; inanç, bağlılık, kararlılık ve özgürlüğün yolunu bıraktı ardından...

Zindanlarda Yeşeren Bir Direnç Çiçeği; Nergis Gülmez

“Yarattığın bunca güzelliği bunca bin yıldır kan pahasına yine yaratacaksın yine ve çok çok ve korkunç yaratacaksın güzel olan belki de bu Hey canım” (H. Hüseyin) 19 Aralık Katliamı'nın ardından F tipi hapisaneler açıldı. Amaç sadece toplumun öncü kesimlerini teslim almak değil, halk üzerinde büyük bir korku yaratarak, halkın her an patlamaya hazır öfkesini boğmak ve sessizlik ortamını hakim kılmaktır. Yıllardır birçok ülke gibi, ülkemizde de, zindanlara yönelik süren bu saldırıların anlamını bilen devrimci ve komünist tutsaklar; 19 Aralık Katliamı'na görkemli bir direniş gerçekleştirerek F tipine geçişin somutlanmasına da bedenlerini ölüme yatırarak yanıt verdiler. Yıllarca devam eden Ölüm Orucu direnişi, her safhasında, devletin birçok saldırısıyla kırılmaya çalışıldı. Direniş devam ediyor, saldırılar da... Yıllar önce 19 Aralık'ta F tiplerine karşı bombalara, mermilere bedenlerini siper eden devrimci tutsaklar bugün de tek tip saldırısı başta olmak üzere, teslim almaya, boyun eğdirmeye yönelik her saldırıyı direnişle karşılamaya devam ediyor...

Nergis yoldaş, Proletarya Partisi'nin ilk Ölüm Orucu şehididir. Nergis yoldaş 10 yılı aşkın süren mücadele yaşamında, birçok alanda görev aldı. Bu süre içerisinde gerek Proletarya Partisi içindeki birçok değişimin, Parti'nin önüne çıkan zorlu dönemeçlerin, gerekse düşmanın yoğun saldırılarının tanıklığını yaptı. Düşman karşısında her defasında dimdik bir duruş ve muazzam bir direniş sergiledi. Bunu her partilinin, Partiye, yoldaşlarına, halka bağlılığının doğal bir pratiği olarak görürdü.

19 Aralık Katliamı süresince, 4 gün

süren Ümraniye direnişinde yerini aldı Nergis yoldaş. Açlık grevinin 10. günüydü. Gaz bombaları, kurşunlar içerisinde çok ağır yaralananların başucundaydı sürekli. Nöbet tuttuğu koğuşun yakılmasının ardından, yaralananların nöbetini tutmaya ve tedavilerine yardım etmeye başladı. Gelişebilecek ani bir duruma karşı tetikteydi. Öncelikli olan yaralıların ölüme terk edilmemeleri olağanüstü bir durumda yalnız bırakılmamalarıydı. Uyuyor ve her an tetikte bekliyordu. Nefes alınabilecek, bombalanmamış tek bir koğuş dahi kalmadığında tutsaklar topluca dışarıya çıktılar. Nergis yoldaş nefes almakta dahi zorlanırken, yaralıları sırtlayarak çıkaranlar ve nam-lular doğrultulduğunda üzerlerine kapanarak onları koruyarlardı. Götürüldüğü Kartal Özel Tıp Hapishanesi'nde Ölüm Orucu direnişine başladı.

Direnç yöntemi ne olursa olsun, bir direnişçinin, saldırıların ve direnişin hedefleri noktasında net olması gerekir. Direnişin yeri, yöntemi, farklı farklı da olsa bu böyledir. Nergis yoldaş da sürecin biz ve düşman cephesindeki hedefleri noktasında çok netti.. “Halkın desteği sağlanmadan, yani dışarıda da zindanlardaki dire-

nişi destekleyen bir yürüyüşü yakalanmadan kazanımlarımız istediğimiz düzeyde olmaz. Böyle olmasaydı 19 Aralık öncesi Ölüm Orucu direnişini başlatırdık. Ancak katliam sonrası bedenlerimiz dışında bir silahımız kalmadı. Gazetelerimize, mektuplarımıza, avukat görüşümüze dahi sınırlamalar getirildi. Ölümlerimizle sesimizi duyuracağız. Zorla müdahale işkencesi başlatıldı. Birçoğumuza müdahale edilecek ve sakat bırakılacağız.

Devlet toplu ölümlere izin vermeyecek, öncelikle tutsak yakınlarının öfkesini bilemeye çalışacak. Haklı olan bizleri, haksız duruma düşürmeye, bu tarihi direniş halkın zihnine böyle kazımaya çalışacak.

Direnç her adımına uygun politikalar üreteceğiz. Devrimci-komünist tutsakların, düşünsel faaliyetlerinin dahi zincirlenmesini kabullenmeleri mümkün değil. F tipi hapisanelerin bu şekilde bütün ülkede devreye sokulan bu hapisanelerin kapanması mümkün olmayacak. Ama statümüzün tanındığı, devletin kendi yasalarını dahi çiğnemeyeceğinin garantileneceği bir dizi hakkı almak zorundayız” biçiminde ifade ediyordu düşüncelerini.

Nergis yoldaş 96 Ölüm Orucu direnişinde de Bayrampaşa Hapishanesi'nde yedi. Tecrit koşullarında olanakların

sınırlarını zorlayarak, sadece mektuplarla da olsa bunu yerine getirmeye çalıştı. Kendini de bir “hücumda biz” olarak yeniden yeniden gözleyip, her adımında çok belirgin değişiklikler içeren nitelikler sergiliyordu. Öğrendiklerini uygulayıp geliştireceği bir mevzide olduğunu bilince çıkarmıştı. “Ben”in değil “biz”in en doruğunda ve bunun coşkunluğundaydı. Ölüme değil, yaşama, son anına dek, direnç yüklü bir yaşama koşuyordu. Ölüme yaklaştıkça, direnişten öğrendiklerini süzmeğe, parti anlayışındaki eksikliklerini gözlemleyerek gidermeye, sınıf mücadelesinde bakışta yeni yeni ufuklar yakalamaya devam ediyordu. Onun için sınıf mücadelesinin kıvılcı her mevzisi, ideolojik mücadelenin en doruğunu yaşatır, yoldaşlar arasındaki güveni perçinler, zaafın, eksikliklerin, doğruların, yanlışların berrak bir şekilde görülebilmesi için büyük fırsatlar yaratırdı. Dökülenler dökülür, şehitler geleceğe kurulan köprüye bir tuğla daha eklerdi. Ancak “biz”leşerek yürümeye devam edenler sıcak çatışmaların muazzam öğretileriyle yengilerle yenilgilerle yollarına daha güçlü ve daha donanımlı bir şekilde devam ederlerdi.

Hapishaneler cephesindeki bu direniş tarihin sayfalarından silinmeye çalışılırken, faşist TC devleti devrimci tutsaklara yönelik saldırılarının boyutunu her geçen gün artırıyor olsa da bu saldırılara karşı direniş kaçınılmaz bir şekilde karşımıza çıkıyor. Tarihin her döneminde olduğu gibi, bu dönemde de şehitlerimizin, yani yapıtaşlarımızın hiçleştirilerek tarihin derinliklerine gömülmelerine izin vermemeliyiz. Onların bilincini ve iradesini, feda ruhunu kuşanarak ilerlemeli, devrettikleri bayrağı her dönemde daha ileri mevizlere dikmeliyiz.



KAVGADA YİTİRDİKLERİMİZ



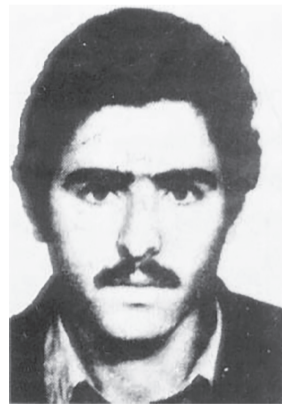
Yahya Kara

10 Nisan 1981'de, Almanya'da iş kazasında yaşamını yitirdi.



Kemal Şahin

11 Nisan 1988'de, Almanya'da hastalık sonucu yaşamını yitirdi.



Ali Uçar

Dersim/Ovacık doğumlu olan Ali Uçar, birçok cezalandırma eyleminde bulunarak faşizmin korkulu rüyası olmuştu. TKP/ML üyesi, yönetici bir kadro ve AK üyesi olarak faaliyet yürütürken evinde pusuya düşürüldü. Son mermisine kadar çatışarak teslim olmayan yoldaş, 6 Nisan 1983 tarihinde ölümsüzleşti.

“Hoşgeldin Cüretin ve Zaferin Günü, Hoşgeldin Newroz!”

“Newroz Pîroz Be!”



HABER MERKEZİ- Newroz’a dair bir açıklama yayımlayan Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist – Merkez Komitesi “2018 Newrozu işgal altındaki Efrin ve onun kahraman halkıyla, kahraman gerilla güçlerini anlatacaktır” ifadelerine yer vererek; “Gelişmelerin seyrini belirleyecek olan önemli etkenlerden biri TC’nin Efrin’den bir yasla mı yoksa bayramla mı çıkacağıdır. Gelişmelerin barındırdığı bu iki yön Efrin direnişine tarihi bir anlam katmış ve önem kazandırmıştır” dedi. Elimize e-posta yoluyla geçen açıklama şöyle başlıyor;

“Hoşgeldin Cüretin ve Zaferin Günü, Hoşgeldin Newroz! Newroz Pîroz Be!

Kürt halkı bundan 30 yıl önce Halepçe’nin yasıyla girmişti Newroz’a, bugün ise işgal altındaki Efrin’le... Faşist Türk devletini Efrin’e yönelik

saldırıya götüren nedenlerden biri de Kürt ulusal mücadelesini ve Rojava’nın kazanımlarıydı. “Çatışmasızlık ve Çözüm Süreci”nin bitirilmesi, Kürt kentleri ve köylerinin bombalanması, YPS güçleriyle birlikte sivilin bodrumlarda katledilmesi gibi saldırılar da aynı nedenle ilişkilidir” denilen açıklamada OHAL sürecine değinilerek,

”Faşist Türk hakim sınıfları derinlenen yönetememe krizlerine bağlı olarak OHAL’e bir kurtarıcı gibi sarılmıştır. Fetullah Gülençilere yönelik başlayan ve hemen Kürt Ulusal Hareketi, komünist, devrimci ve demokrat güçleri içine alan saldırı dalgası, hız kesmeden devam ediyor. Silahsız, legal alanda siyaset yapan binlerce insan gözaltına alınmış, içlerinde milletvekilleri ve belediye eşbaşkanları, parti yöneticileri gibi seçilmişlerin de olduğu 3500’e yakın insan tutuklanmış, kayyım atanarak belediyeler el

değiştirilmiştir” ifadelerine yer verildi. Açıklama şöyle devam ediyor;

“Bu dönemde söz, ifade ve örgütlenme hakkı olabildiğince daraltılmış, sosyal medya paylaşımları nedeniyle yüzlerce insan hakkında soruşturmalar açılmış, tutuklamalara gidilmiştir.

OHAL’le birlikte grev yasakları ve ertelemeler çok daha yaygınlaşarak sömürü büyümüştür. Çok sayıda gazeteci ve yazar tutuklanmış, meslek örgütü yöneticileri gözaltına alınarak kurumlarına kapatılma tehditleri savrulmuştur.

Bunlar ve daha sayamadığımız nice saldırı komünist, devrimci, yurtsever güçlerin örgütlülüklerini dağıtmak, ezmek, kitleleri örgütsüzleştirmek ve boyun eğdirmek içindir. Kitleler ve onların örgütlü güçleri meydanı faşizmin OHAL’le tahkim edilmiş biçimine terk etmemiş, direnme ve karşı koyma tavrını sürdürmüştür.

Faşizm, bütün ezilenlerin can düşmanıdır. Başta işçiler olmak üzere, ezilen sınıf ve tabakalar, Kürt ulusu ve azınlıklar, ezilen inanç grubundan Aleviler, kadınlar, cinsel azınlıklar faşizme teslim olmaz, ona boyun eğmez.

Faşizm kitlelerdeki direnme ve yılmama tavrıyla komünist, devrimci ve yurtsever güçlerin kesintisiz mücadele anlayış ve pratikleri karşısında etki gücünü kaybetmeye başlamışken, Efrin saldırısına geçilmiş “vatan-millet” hamaseti ve din ile bulaşık en bayağı

milliyetçi kitleler kazanılmaya çalışılmıştır.

Efrin’e dönük saldırı ikinci ayını doldurmuş ve Efrin şehir merkezi işgal edilmiş durumdadır. Cüret, eylem ve zafer olan Newroz, her türlü koşullarda kitlelerin tarihsel hareketinin sonucu olarak özel bir anlam kazanır. 31 insanın katledilmesiyle sonuçlanan 1991 ya da panzer ve kurşunlar altında 94 Kürdün katledilmesiyle sonuçlanan 1992 Newroz’u gibi. Bu Newrozlar KUH’la Kürt halkının bütünleşmişliğini ve Kürt halkının bir daha ayrılmamak üzere meydanlara inişini anlatıyordu.

2018 Newrozu işgal altındaki Efrin ve onun kahraman halkıyla, kahraman gerilla güçlerini anlatacaktır.

Gelişmelerin seyrini belirleyecek olan önemli etkenlerden biri TC’nin Efrin’den bir yasla mı yoksa bayramla mı çıkacağıdır. Gelişmelerin barındırdığı bu iki yön Efrin direnişine tarihi bir anlam katmış ve önem kazandırmıştır.

Kürt Ulusal Hareketi’nin ve Efrin halkının kararlı ve direngen tutumu, dönemsel geri çekilmeler yaşasa da Efrin direnişi zaferler çıkarmaya muktedirdir. Bu herhangi bir zafer değil, bölge gericiliğinin mızrak uçlarından birinin kırılması olur.

Bu tarihi direnişte Kürt, Arap, Türkmenler’den oluşan Efrin ve bölge halkının yanında olalım, Newroz bilincini ve ruhunu kuşanmış olarak direnişi her yana taşıyalım, yayalım.

Avrupa’da Efrin için açlık grevi ve oturma eylemleri

BRÜKSEL- TC devleti ve ÖSO çeteleri tarafından Efrin merkezinin işgali sonrası Avrupa’nın bir çok kentinde protesto eylemlerinin yanı sıra açlık grevleri ve oturma eylemleri devam ediyor.

İçinde Avrupa Partizan’ın da yer aldığı Avrupa Efrin’i Sahiplenme Platformu’nun örgütlediği, Cenevre Birleşmiş Milletler (BM) ve Brüksel Avrupa Parlamentosu önünde açlık grevi ve oturma eylemleri, BM, AP ve uluslararası güçlere Efrin için harekete geçme çağrısında bulunarak

“Sessiz kalmak suça ortak olmaktır” vurgusu yapıldı.

Brüksel’deki AP önündeki oturma eylemine, Salih Müslim, Avrupa Parlamentosu milletvekilleri Bart Staes, Anna Miranda, Mark Demesmaeker, Belçika Yeşiller Partisi milletvekili Wouter De Vriendt’de oturma eylemine katılarak destek verdi.

Cenevre BM önündeki açlık grevine ise devrimci-demokrat kurum temsilcileri, HDP milletvekilleri, belediye Eş Başkanları, gazeteciler, sporcular ve yazarlar da katıldı. Burada 5 farklı dilde yapılan basın

açıklamasında; “Suriye rejimine muhalif olan Suriye İnsan Hakları Gözlemevi (SOHR), Efrin Kantonu Sağlık Komitesi ve Avrin Hastanesi gibi birçok kuruluşun şimdiye kadar yaptıkları açıklamaya göre, sivil yerleşimlerin T.C. savaş uçakları, tank ve obüs toplarıyla bombalanması sonucunda kadın ve çocukların ağırlıkta olduğu yüzlerce sivil bu bombardımanlarda yaşamını yitirmiş ve yaralanmıştır. Yüzlerce yaralının yattığı Efrin’deki hastane TC silahlı güçleri tarafından bombalanmıştır. Bu saldırı BM kararlarına göre savaş suçu

kapsamındadır. BM Genel Sekreteri sayın Antonio Guterres’in de dile getirdiği gibi Efrin’de bir insanlık dramı yaşanmıştır. Yüzbinlerce insanın yaşadığı Efrin merkezine giden içme suyu tesisi TC uçakları tarafından bombalanmış ve insanlar içme suyundan mahrum bırakılmıştır. Bu da BM kararlarına göre savaş suçudur. Bu işgali derhal durdurulmalıdır” ifadelerine yer verildi.

BM ve Avrupa Parlamentosu önündeki nöbet sürüyor.

Halkın Sanatçısı Ya Da Sarayın Soytarısı

Üretim araçlarını elinde bulunduran burjuvazi, bu hükmünü korumak için başta gençlik olmak üzere geniş yığınlar üzerinde, birçok alanda olduğu gibi kültür-sanat alanında da sonsuz bir baskı uygulamaktadır. Emperyalist sermayeye bağımlılık, fiili saldırı ve politikaların yoğun bir biçimde kullanılmasının yanında, kitlelerin bu politikalara karşı tepki duymasını ve kitlelerde gelişen muhalefeti de beraberinde getirir.

Geçtiğimiz günlerde Türkiye Musiki Eser Sahipleri Meslek Birliği (MESAM)'ne Yavuz Bingöl'ün "kayyum" olarak atanması, çeşitli tartışmaları beraberinde getirirken "sanat" olgusunun sınıfsal önemini tekrar ortaya koymayı gerekli kılmıştır. Uşaklıkla bezemiş saray soytarılığına, toplumsal tepkilerle oluşan basınç karşısında devam edemeyeceğini anlayan Yavuz Bingöl'ün "kayyum"luk görevinin reddetmesinin ardından, **Coşkun Sabah** MESAM'a başkan olarak atandı.

Coşkun Sabah ise uşaklıkta sınır tanımayacağına dair iktidara yalakaılıkta yarışmasına sosyal medyadan bir açıklama yaptı. "Ülkede zaten ayaklanmaların başlangıcı hep bu sosyal medya çetelerinden çıkmıyor mu? Yetkim olsa bir dakika durmam Türkiye'de Twitter'i yasaklarım" diyerek, düşünce ve basın özgürlüğüne pranga vurulmasını savunarak sahibinin sesi olduğunu kanıtladı.

Bu noktada sınıflı toplumun bir tezahürü olan yaşadığımız coğrafyaya biçim veren üretim ilişkilerine kısa şekilde baktığımızda, sanat ya da herhangi bir başka olgunun halk üzerinde yaratmak istediği etki ve güç net şekilde görülebilir. Sanat noktasında da Yavuz Bingöl'ün "göz açıp kapayıncaya kadar" yandaşlıktan kayyumluğa terfi eden sürecine bakmak yeterli olacaktır. Uzun bir süre boyunca "halk türküleri" dillendirip "halktan" olduğunu söyleyen ve halkı duygusal anlamıyla sömüren Yavuz Bingöl ve şürekâsının, özellikle son süreçte krizden krize koşan ve bunu aşmak için devraldığı Osmanlı oyunlarını günümüze uyarlayarak "korku saçan" AKP hükümeti özgülünde devlete yamanmaya çalışması dev bir omurgasızlık örneği olarak karşımızda durmaktadır. Elbette Yavuz Bingöl ve onun gibilerde karakterize olan bu olgu, esasında sınıfsal bir duruş ve "kaygı"dır.

Her kültür belli bir toplumun siyaset ve ekonomisinin ideolojik bir yansıması ise, o halde kültür-sanatı ele

alırken onu sosyo-ekonomik yapıdan ayrı değerlendiremeyiz. Çünkü kültür sanat, sosyo-ekonomik yapı tarafından belirlenir ve şekillendirilir.

Sanat, bugün burjuvazinin en güçlü araçlarından biri olmakta; toplumu yozlaştırma, bencil ve bireyselliği



yaygınlaştırma ve mevcut kültürün tüm geri yanlarını yaşatmada ciddi bir silah olarak kullanılmaktadır. Bunun yanında burjuvazi, bu kültüre karşı alternatif bir kültür yaratma mücadelesindeki örgütlü güçlerin tasfiyesi için de bu aracı kullanmaktadır.

Üretim araçlarını elinde bulunduran burjuvazi, bu hükmünü korumak için başta gençlik olmak üzere geniş yığınlar üzerinde, birçok alanda olduğu gibi kültür-sanat alanında da sonsuz bir baskı uygulamaktadır. Emperyalist sermayeye bağımlılık, fiili saldırı ve politikaların yoğun bir biçimde kullanılmasının yanında, kitlelerin bu politikalara karşı tepki duymasını ve kitlelerde gelişen muhalefeti de beraberinde getirir. Bu tepki ve muhalefeti bertaraf etmek ve yöneten-yönetilen ilişkisinin devamlı bir şekilde sürebilmesi için sadece devlet araçlarının, kurumlarının kullanılması yetmemektedir. Bunun yanında bu politikalar, günlük hayatta yeniden ve daha geniş bir şekilde üretilmek zorundadır burjuvazi için. Bunun için de burjuvazi, kendisine benzer, kendisini yansıttığını düşündüğü biçimler yaratmak zorundadır. Sanat alanı

da sistemin bu saldırılarını yoğunlaştırdığı bir alandır.

Yavuz Bingöl gibilerinin "sanatçı" adı altında eserler ortaya çıkarması veya sergilemesi bu kimseleri sanatçı yapmamaktadır. Sanatçı, insan ruhunun mühendisidir. Sanatçı, sanatını

AKP ve Erdoğan özgülünde devletin "hakim olma" pozisyonu önemli bir etken olmaktadır. Göz önünde bulunan ve etki eden kişi/kurumların kendisiyle aynı dile sahip olması, kendi günlük çıkarlarına hizmet etmesi devlet ve onun hükümeti için önemli bir araç olarak durmaktadır. Yıllardır esamesi okunmayan Hülya Koçyiğit'in "Türkiye'de baskı yok, fazla özgürlük var" demesi bu etkiden kaynaklı "sanat camiası"nın etekleri tutuşarak, saray soytarıları haline gelmesine yetmektedir. Hülya Koçyiğit'in bu açıklamayı yapmasının hemen akabinde Zuhal Olcay'a "cumhurbaşkanına hakaret"-ten 10 ay hapis cezası verildiğinin altını çizelim.

Ait oldukları egemen sınıfın dünya bakış açısıyla hareket edenler her daim halkın karşısında olmaya, halkı yarı yolda bırakmaya, onlara ihanet etmeye devam edecektir. Bu noktada mirasımız, düsturumuz halkın sanatçıları

diğer bir deyişle halkın savaşıları olmaya devam edecektir. Proleter dünya görüşüyle, ezilenlerin haklı ve meşru mücadelesinin önemli bir parçası olan sanat cephesinin yılmaz neferleri ve melodinin, nefesin, telin müzikal anlamda da hakkını verenler gelip geçici soytarılara karşı halkın bilincinde kalmaya devam edecektir.

Son sözümüz bu halkın savaşçılarından birinden olsun;

"Nerede olursan ol,

İçerde, dışarda, derste, sırada,

Yürü üstüne - üstüne,

Tükür yüzüne celladın,

Fırsatçının, fesatçının, hayının...

Dayan kitap ile

Dayan iş ile.

Tırnak ile, diş ile,

Umut ile, sevda ile, düş ile

Dayan rüsva etme beni."

Ahmed Arif



NEWROZ DİRENİŞTİR!

İstanbul'da onbinlerin Newroz coşkusu

İSTANBUL- Newroz kutlamasının düzenleneceği Bakırköy Pazar Meydanı'na gelişler erken saatlerden itibaren başladı. Yoğun polis provokasyonu ve engellemelere rağmen onbinler alana akın ederek Newroz'u kutladı.

Rengarenk yöresel kıyafetleriyle alana akın eden halkı görüntülemek isteyen aralarında muhabirlerimizin de bulunduğu gazeteciler, polis tarafından "sarı basın kartı" bahane edilerek engellenmeye çalışıldı.

Alana Marmara Forum kolundan giriş yapmaya çalışan **Partizan** ve YDG'nin yüzlerce flama ile pankartlarına el koyan polis, direnen Partizan okurlarını gözaltına aldı. Uzun süre bekleyişini sürdüren Partizan korteji "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Bijî Newroz, Newroz Piroz Be" sloganları ile alana girdi. Kürsüden de Partizan flamalarının alana sokulmasına tepki gösterildi.

"BU NEWROZ HALKLARIMIZIN FAŞİZME KARŞI İSYANIDIR"

"An azadi an azadi" sloganı eşliğinde sahneye çıkan Newroz Tertip Komitesi adına Ali Rıza Bilgili, halkı selamladı. Bilgili, "**Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya ve Mazlum Doğan'ın yoldaşları hoş geldiniz**" dedi. 2630 yıl önce Dehaklara karşı verilen Demirci Kawa mücadelesinin günümüz Dehaklarına karşı sergilendiğini vurgulayan Bilgili, "Geleceğin yaşamını belirleyecek olan bir Newroz'dur. Bu Newroz halklarımızın faşizme karşı isyanıdır" diye konuştu.

TEMLİ: MUTLAKA KAZANACAGIZ!

Ardından söz alan HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli Efrin işgaline dair, "Bu savaşı ancak halklar durdurabilir, emekçiler durdurabilir. Bu savaşa ancak bizler dur diyebiliriz, yan yana gelerek mücadelemizi yükselterek durdurabiliriz." dedi. "Umutumuzla kararımızla mücadelemizi sürdürüyoruz." diyen Temelli, Mutlaka kazanacağız" ile sözlerini sonlandırdı.

Amed'de halk Newroz'a aktı

HABER MERKEZİ- Amed Newroz'u yüz binlerce kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Amed'in dört bir yanından erken saatlerde Newroz alanına akmaya başlayan halk, tüm engellere rağmen alanı doldurdu.

Polis Newroz'da içinde 'Kürdistan' geçen müzikleri engellemeye çalıştığı bildirildi.

Açılış konuşmasını HDP İl Eşbaşkanı **Mehmet Şerif Camcı** yaptı. Camcı, Newroz'un önemine değinerek, Newroz'un yeni yaşamın çağrıcısı olduğunu ifade ederek, tüm Kürt halkının Newroz'unu kutlayarak, ne olursa olsun Kürt halkının kazanacağını söyledi.

Amed Newrozuna katılan HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan, şöyle konuştu: "Newroz, Mezopotamya ve Ortadoğu halklarının, özgürlük eşitlik, kardeşlik ve barışı haykırdığı bir gündür. Newroz baharın gelişi, dirilişin sembolüdür. Newroz bir kez

daha devrimci Kawaların isyan ettiği gündür. Newrozunuz bir kez daha kutlu olsun. Bugün Efrin'de Demirci Kawa'yı bir beton yığınından ibaret görenler şunu bilmeli ki, bu meydana toplanan herkes birer Demirci Kawa'dır. Bu alanda toplanan her bir insanımızın ruhunda, yüreğinde Demirci Kawaların özgürlük mücadelesi yaşamaktadır. Bu yüzden Kawaların heykelini yıkarak Kürdistan'daki milyonların özgürlük ve eşitlik taleplerini asla yok edemezsiniz."

Cizre'de yaşamını yitiren Mehmet Tunç'un ailesi, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın kardeşi Mehmet Öcalan, Diyarbakır Hapishanesi'nde yaşamını yitiren Ferhat Kurtay'ın ailesi başta olmak üzere soykırımcı saldırılarda ve çeşitli tarihlerde yaşamını yitiren birçok HPG'linin ailesi de Newroz'a katıldı.

Devamı 4. sayfadadır.